

НИКОЛАЙ НИКОЛОВ

**ЕЗОТЕРИЧНОТО
ХРИСТИЯНСТВО
ПРЕЗ ПОГЛЕДА
НА НАСТОЯЩЕТО**

След забележителната информация дадена ни от авторите Л. А. Секлитова и Л. Л. Стрелникова относно енергетичната структура на световите и Същностите, живеещи там, нещата си дойдоха на мястото. Понятията, които са ни необходими както за правилното възприемане на текстовете от Библията, така и на останалите текстове от Евангелията са налице. Остава да се положи и голям труд, за да се подредят и представят нещата, според техният първоначален замисъл.

Тази книга е опит на авторът, да се доближи възможно най-близо, според вече преведените текстове на апокрифните Евангелия и останалите философски трактати, до смисълът на оригиналните текстове, въпреки липсата на някои букви и на цели редове, изтрити от времето, от едва разчитащите се папируси.

Всички права запазени!
София, 2023!

ВСТЪПЛЕНИЕ

Някога, доста отдавна, още по времето на високите хора, преди много стотици години, по време на „Тайната“ вечеря преди еврейският празник Пасха, на която са присъствали дванадесетте Апостоли заедно с Учителя си Иисус Христос, Апостол Филип Му задал един много странен въпрос. Помолил го да им покаже своят Отец, а Иисус му отговорил: „Толкова време Съм с вас и не си Ме познал Филипе? Не вярваш ли, че Аз Съм в Отца и Отец е в Мен? Думите, които Аз ви говоря, не ги говоря от Себе Си, а говори Отец Ми, Който е в Мен, Той върши нещата. Вярвайте ми, че Отец е в Мен и Аз Съм в Отца“. Нещо подобно е казал и нашият апостол Васил Левски: „Времето е в нас и ние сме във времето. То нас развива и ние него развиваме“. Тълкуването, разбира се, би било подобно и за двете ситуации, но само ако приемем, че разсъждаваме не с физическият си ум, а духовно – с разумът си. Нашият Левски беше духовен човек, вярващ в Господа, Богът на Православното Християнство и разбираещ Истината за Духовният Свят или казано с понятието от онези години – Истината за духовният Еон. Апостол Филип също не беше случаен човек, той беше философ, начетен, ерудитан и душата му бе от Високо Потекло. Не случайно, когато Иисус минава покрай него, те изобщо не разговарят помежду си, а Той само му казва: „Тръгни след Мен“ и Филип тръгва оставяйки всичко. Той е бил семеен човек, с жена и четири дъщери, и е бил на почтена възраст, около осемдесет

годишен. През целият си живот е търсел истината за света и за небето. От малък е четял философска литература, изучавал е различни течения на съвремената за онова време философия, присъствал е на сбирките на стотците, есеите, последовател на зилотите, които са били ревностни почитатели на Бога тоест, той е бил философът между учениците на Рави. Изучавал е Тората (или Петокнижието) и е очаквал идването на Месията, обещано от пророците, горял е от силно желание да види Сина Божия, очаквайки Го да слезе скоро на Земята. След срещата си с Исус той радостно обявява пред приятелят си Натанаил (Вартоломей), а именно: „Намерихме Този, за когото са писали пророците – Исус, синът на Йосиф от Назарет, ела и виж“. Когато отиват заедно при Исус, същият цитира мислите на самият Натанаил, който е много учуден и той Го попитал: „Откъде ме познаваш“? Исус му отвърнал – „Преди Филип да те повика, ти беше под смоковницата и там те видях“. Наистина, докато е бил под смоковницата, е размишлявал за Месията, в когото са се уповавали мнозина, за да се спаси човешкият род. Затова Натанаил повярвал веднага, че Исус от Назарет е дългоочакваният Месия. След убийството на неговият Рави, Филип бил свидетел на много чудеса и най-вече на Възкресението и Възнесението на своят Учител.

Изпълнен с удовлетворение от изживяното като насън с любимият си Рави, Филип заедно с останалите Апостоли, тръгнали по света да разпространяват учението на Христа, за да повярват в Него хората и за да спасят душите си. Филип извършил много чудеса в Юдея, и в Гърция, където изцелявал болни, възкресявал мъртви. Там живял известно време сред новопокръсте-

ните, определил им епископ за да постави основите на Новата християнска Църква и се отправил да проповядва в Етиопия. След това преминал в Мизия и Лидия. Там се срещнал със своят съученик Йоан. Към тях се присъединила и сестрата на Филип, Мариамна, и заедно с приятелят му Натанаил се отправили към Фригия, където посетили градчето Иерапол. Йоан ги оставил и тръгнал към други градове, а тримата продължили да учат езичниците на Божието слово. Там с упорит труд, тримата наставлявали неверниците и ги водели по пътя на вярата. В това градче, търсещите опора в много божества и в нетрадиционни вярвания стигнали до крайност. Създали си идоли, на които се кланяли, а на една ехидна построили храм, за да ѝ се покланят и там ѝ носели храна и извършвали жертвоприношения в нейна чест. Когато Филип видял ехидната и как се отнасят езичниците с нея, той с молитви я унищожил. Жреците на ехиднанта и на другите идоли се оплакали от Апостолите на градоначалника. Той осъдил и тримата да бъдат разпънати. Първ бил Филип. Пробили дупки в стъпалата му, прекарали през тях въжета и го разпънали с главата надолу пред храма на ехидната, като го замеряли и с камъни. След това до него разпънали и Натанаил (Вартоломей). Но изведнъж станало голямо земетресение, земята се разтворила и погълнала градоначалника и много езичници заедно с техните жреци. Тези, които останали живи, започнали да викат към Апостолите, те да помолят Бога, за да не ги погълне земята. Втурнали се да свалят разпънатите Апостоли. Първо свалили Вартоломей, но се затруднили с Филип, защото бил повесен с главата надолу нависоко. Той се молел за враговете си, Бог да им прости грехове-

те. Господ чул молитвите и тогава земята изхвърлила погълнатите, живи, но без градоначалника и жреците. Тогава те прославили силата на Христос и пожелали да се покръстят в новата вяра. Когато успяли да свалят и Филип, видели, че той вече бил мъртъв. Тогава другият Апостол, Вартоломей, покръстил всички, които повярвали в Бога и поставил за епископ Стахий, който бил сляп четиридесет години и след молитвата на Филип прогледнал. Новопокръстените погребали тялото на Филип с почести в новоизграден каменен параклис. След потопа, този параклис е бил почти затрупан с пръст, виждала се е само част от върхът на каменният му покрив.

В началото на двайсети век, в древния град Иерапол, намиращ се в днешна Турция, над прочутата местност „Памук кале“, където след земетресението са бликнали минерални извори, експедиция от френски археолози е разкрила останките от основи на сгради, арки и колони на част от укрепеният древен град. Само на двайсетина сантиметра от земята е стърчало каменното било на параклиса, където след разкриване на земния пласт от около 4-5 метра, на дъното на параклиса са намерени човешки кости от погребение. Предполага се, че това са останки от тялото на апостол Филип. Те били занесени след това във Франция.

В началните векове от Новото хилядолетие, когато учението на Иисус Христос набира все повече последователи, са написани редица тези и трактати относно това учение, които не се признават от сегашната църква и затова се наричат апокрифни. През вековете, тези съчинения са се разпространявали сред вярващите и са почитани колкото Евангелията.

Открито е и „Евангелие от Филип“, заедно с други християнски текстове, като ръкописи върху папирус. Евангелието е част от библиотека гностични произведения на коптски и на гръцки езици, които са еретични за днешните християнски деноминации, явяващи се противовес на така обявеното от църквата учение.

„Евангелие от Филип“ е част от произведенията открити в селището Наг Хамади в Египет, които са част от тази библиотека, включваща тринадесет сборника с петдесет и три трактата. Счита се, че тази библиотека има монашески произход. След първият християнски събор от IV век, когато се решават различни идеологически въпроси за вярата в Бога, и за кой Бог именно става дума, се вземат решения и по отношение на текстовете, които да бъдат включени в Библията, както и относно естеството на самите текстове в Евангелията от Новият Завет.

„Евангелие от Филип“ е напълно различно от традиционно предложените, където нищо не смуцава духът, както и разумът, поради липсата на специални понятия, каквито са характерни за философските мъдрувания по онова време. Напълно разбираем е техният избор, да се представи учението като четиво за всеки, който не е обременен със сложни представи и логически заключения, защото свойствата на традиционното човешко мислене по онова време, са далеч от тези, с които съвременните знания за естеството и произходът на човека, както и за структурата на световите, в които той живее, могат да бъдат осъзнати.

Николай Николов

ЕВАНГЕЛИЕ ОТ АПОСТОЛ ФИЛИП

Т Ъ Л К У В А Н Е

1./ Евреин създава евреин и го нарича прозелит*. Но прозелитът не създава прозелит. Истинските човеци са такива, каквито са били създадени първоначално и те създават други, също истински човеци. За тях е достатъчно, че са се появили.

Кои са истинските хора? В Евангелие от Юда се казва, че Синът Божий е от «Барбеловият Род» от нетленното Барбелово царство (вж. «Тайната книга на Йоан в Съдържанието»). Те са Тези, които са вечни – Истинските хора.

2./ Робът търси път за да бъде свободен, но не търси богатствата на своят господар. Синът е не само син, но той наследява и наследството на баща си. Тези, които са роби по душа, не търсят единение със своят поробител, а търсят свободата сами да решават. Стремете се да се освободите, а след това се обърнете към Създателят на душите ви, за да ви научи да живеете.

* прозелит е този, който се отрича от своята вяра и приема чужда вяра.

Когато Бог Отец разбира за падението на София* (вж. Тайната книга на Йоан в Съдържанието), се чува глас в Еона на падението: «Има Човек и Син Човешки»; Синът Човешки наследява Отец Си тоест, «Аз и Отец Ми едно Сме».

3./ Тези, които наследяват мъртвото, самите те са мъртви и ще наследят мъртвото. Тези, които наследяват живото, са живи и те ще наследят живото и мъртвото. Мъртвите няма да наследят нищо. Защото как може мъртвият да наследи? Ако мъртвият за живото наследява живото, той няма да умре и ще живее повече!

Мъртвото е неосъзнатото, това в което няма живот, а там няма развитие, няма растеж. Щом го унаследяваш и приемаш, ти си обречен на същото. Наследявайки живото, човешката душа ще се развива, ще израства и ще се прероди отново. Ако си изпаднал в криза, но се обърнеш към Живият Живот, тогава ще живееш повече.

4./ Езичникът не умира, защото никога не е живял за да може да умре. Този, който е повярвал в Истината, е започнал да живее и се подлага на опасността да умре, защото живее.

Човек трябва да е нащрек със себе си и да не допуска да изпадне в униние, а да се бори за тази Истина, която му носи вечен живот.

5./ От деня, в който дойде Христос, беше създаден светът, украсен с градове, беше отхвърлено мъртвото.

«Аз Съм Алфата и Омегата, Аз съм преди Всичкото на този Свят». Той е Логосът, Висшият Разум даващ вечен живот на знаещите. Невежеството и забравата бяха отхвърлени от Христос – Създателят на този Свят.

6./ Когато бяхме евреи бяхме сираци, имахме само майка. Но когато станяхме християни се сдобихме и с майка, и с баща.

Еврейството не е само определение за един народ. Това е живот без баща. Кой може да го каже по-добре от философът Филип? Когато дойде Царят тоест, Бащата – те станаха Християни и се сдобиха с Дух-Майка и с Отец-Баща.

7./ Тези, които сеят през зимата, събират реколта през лятото. Зимата е светът, лятото е друг Еон. Ще сеем в света, за да събираме реколта през лятото и затова не трябва да се молим през зимата за уро-

жай; след зимата идва лятото. Ако някой тръгне да прибира реколтата през зимата, той няма как да я прибере, а само ще изтръгне растението.

Другият Еон е тъй нареченият, „онзи свят“. Това е домът, от който човекът е излязал и слязал на земята, за да се учи на материализъм и на духовност, за да разбере какви са основите на Мирозданието и каква е неговата структура. За лятото нещата трябва да узреят.

8./ Защото този, който не съществува по този начин, няма да принесе плод – не само няма да произведе, но дори и в събота силата му ще е безплодна.

Съботният ден е за почивка, за събиране на енергия за „следващата седмица“ тоест, когато душата след смъртта се завърне в „онзи свят“, който вече не е материален, а енергетичен, силата на придобитите енергии е есенциална. А „следващата седмица“ е поредното прераждане.

9./ Христос дойде за да изкупи някои: да освободи едни, да изкупи други. Той изкупи тези, които са чужди, направи ги свои. И отдели своите, тези, които заложил по своя воля. Той положи своята душа, ко-

гато пожелала, не само тогава, когато се откри, но от деня, в който светът започна да съществува, я положи. Когато пожелала, тогава преди всичко Той дойде да я вземе, защото Тя бе оставена като залог. Тя беше сред разбойници и бяха я взели като пленница. Той я освободи и спаси, както и душите на добрите, така и душите на лошите.

Христос освободи онези души, които бяха придобити с измама от Архонтите и бяха завързани в Ада. Той ги освободи оттам. Други Той изкупи защото бяха ценни за Него. Изкупи ги с енергия и ги направи свои. Отдели своите, а това са братята Му от Барбеловия Род. Той ги заложил по своя воля, защото са безсмъртни и имат Вечен Живот. Той положи Своята душа защото е Бог, истинският Човек. Когато настъпи времето Той освободи и спаси душите и на добрите, и на лошите и своята душа, защото Мирозданието има нужда и от едните, и от другите. Той положи своята душа в залог пред разбойниците и създаде този Свят.

10./ Светлината и мракът, животът и смъртта, дясното и лявото са братя помежду си. Не трябва да ги разделяме едно от друго. Затова и добрите не са добри, и лошите не са лоши, и животът не е жи-

вот, и смъртта не е смърт. Затова всеки ще бъде разкъсан в първичната си основа. Но тези, които са над света, не могат да бъдат унищожени – те са вечни.

Всичко е относително, затова не бива нещата да се детерминират строго, винаги има и нюанси. Всеки ще бъде разкъсан в първичната си основа. Първичната основа на душата е нейната матрица. В един момент от развитието на човека той сам се определя, в коя насока ще се развива – в положителната или в отрицателната. Вечните, това са братята Му от Барбеловия Род.

11./ Имената, които са дадени на земните неща, водят до голямо заблуждение, защото отвличат сърцето от това, което е значимо, към това, което е незначително. И този, който чува думата «Бог», не постига онова, което е значимо, а постига това, което е незначително. По същия начин е за думите «Отец», «Син» и «Свети Дух», «Живот», «Светлина», и «Възкресение», и за всички останали не се постига това, което е значимо, а се постига това, което е незначително. Имената, които хората са чули съществуват в света, за да заблуждават. Ако тези имена съществуваха в Еона, нямаше нито веднаж в света да ги назо-

ват и нямаше да ги причислят към земните неща. Те са присъщи на Еона.

Самото наименование използвано в Света не означава нищо, защото князът на този свят използва тези имена за заблуда и хората се подлъгват и харчат своята енергия за това, което е незначително. Те се молят на Бог, а не знаят кому се молят! А Еоните, това е нетленният свят на Отеца.

12./ Единственото име, което не се произнася в Еона, е името, което Отец е дал на Сина. То е по-висше от всичко. Това е името на Отеца. Защото Синът нямаше да стане Отец, ако не придобиеше името на Отеца. Онези, които притежават това име, го знаят, но не го произнасят. Онези, които не го притежават, не го разбират. Но Истината е породила имената в света, защото без имена Тя не може да бъде позната. Истината е една, но тя се явява в множеството и то заради нас, за да можем чрез любовта да постигнем единство, именно посредством множеството.

Затова хората се обединяват по един или друг начин. Когато те израстнат така, че да могат да се познават отсамосебе си, тогава няма да им е нужно да се групират по този начин, тогава просто ще знаят.

13./ Архонтите пожелаха да измамат човека, защото видяха, че той е от един произход с наистина хубавите неща. Те взеха имената на хубавите неща и ги поставиха върху лошите неща, за да излъжат човека и по този начин да го свържат с лошите неща. А след това, ако проявят милост, карат тези хора, които познават, да се отделят от „лошите“ неща и да се присъединят към добрите тоест, при тях, защото искат да вземат свободният човек и да го направят свой роб навеки.

Не е по-различно отсега, нали?

14./ Ако силите, които дават свобода на един човек, като не искат да го направят свободен искат жервоприношение от него, защото ако човек извърши жертвоприношение с животно, то той го принася в жертва на животинските сили, следователно самите сили са подобни на животни. Тези, които им принасяли в жертва, ги принасяли в жертва на живите. Когато ги принасяли в жертва, те умирали. Човекът го принесли в жертва на мъртвия Бог, а Той оживял.

Е, знаем Кой е Човекът Синът Божий.

15./ До пришествието на Христос нямаше хляб в света. Тъй като в рая, където е бил Адам, имало много дървета, които давали – храна за животните, а нямало зърна храна за хората. Човекът се хранел като животните. Но когато дойде Христос, съвършеният Човек, той донесе хляба от небесата, за да може човекът да се храни с човешка храна.

Хлябът от небесата е Истинското Христово Божие Слово.

16./ Архонтите мислеха, че правят това, което правят със своята сила и своята воля. Но Светият Дух правеше тайно всичко чрез тях така, както искаше. Те сеят навсякъде Истината – тази, която съществува изначално и много добре я виждат, когато я сеят, но малко Я виждат, когато Я събират.

Архонтите разпространяват изначалната Истина защото това им създава някакъв авторитет сред населението, но не я прилагат. Те действат по принципа: «Не ме гледай какво върша, но ме слушай какво ти говоря.» Останалото е само в техен интерес.

17./ Някои казваха, че Мария е зачена-ла от Светият Дух. Заблуждават се. Говорят неща, които не знаят. Случвало ли се е някога жена да зачене от жена? Мария е Дева, която Силата не е осквернила. Тя е голяма анатема за юдеите, апостолите и апостолическите мъже. Тази Дева, която Силата не е осквернила е чиста, осквернили са се Силите. Господ нямахше да каже: „Отче мой, който си на небесата“, ако нямахше друг баща, а би казал просто „Отче мой“.

Светият Дух е женският принцип, от триединството Бог Отец, Бог Син и Свети Дух. По отношение на Апостолите и апостолическите мъже Мария е анатема тоест, тя се жертва за Бога и се явява пример за подражание. В древността така се е тълкувал изразът „анатема“. По късно се изменя смисълът на думата и тя се тълкува като: отделяне, изгнание, проклятие. Човекът бе сътворен по образ на незримият Бог – Първият Човек, но бе създаден от Архонта по негово подобие. (вж. „Тайната книга на Йоан“ в Съдържанието.)

18./ Господ каза на учениците: ... „когато влезете в дома на Отца, не внасяйте нищо там и не изнасяйте нищо навън“.

Не цапайте Светлина и не говорете за Великото.

19./ „Иисус“ е тайно име, Христос е явно. Затова „Иисус“ не съществува в нито един език, но името Му е „Иисус“, както Го и наричат. „Христос“ на сирийски е „Месия“, а на гръцки – „Христос“. Тези последните имена, са притежание на всички народи, в зависимост от езика на всеки от тях. „Назарянин“ е този, който открива това, което е скрито.

20./ Христос носи всичко в себе си: и Човека, и Ангела, и тайната и Отеца.

21./ Тези, които казват, че Господ първо е умрял и после е Възкръснал, се заблуждават, защото Той първо Възкръсна и след това умря. Ако някой първо не достигне Възкресение толкова истински, колкото истински е живият Бог, той няма да умре, защото вече е мъртъв.

Мъртъв е за този свят на Сатаната, защото е разбрал великата Истина за Отеца, Синът и Светият Дух. За да Възкръсне човешката душа, тялото му трябва вече да е мъртво, но душата е жива както е Жив Бог Отец Всевишен.

22./ Няма да скрият драгоценен предмет в голям съд, но често нещо безценно бива скривано в съд, който струва петаче. По същия начин е и с душата: ценен предмет заключен в презряно тяло.

23./ Има такива, които се боят да възкръснат голи. Но тъй като искат да възкръснат в плът, те не знаят, че тези, които носят плът са голи. Тези, които се събличат за да останат голи, те не са голи. Нито плътта, нито кръвта могат да се наследят в царството Божие. А кое е това, което не може да се наследи? Това, което е на нас. А кое е това, което ще бъде наследено? Това, което принадлежи на Иисус и на Неговата кръв. Затова Той е казал: „Този, който не яде от Моята плът и не пие от Моята кръв, не носи живот в себе си“. А коя е Неговата плът? Неговата плът е Логосът Словото, а Неговата кръв е Светият Дух. Този, който е получил това, ще има и храна, и питие, и дреха. А аз, аз осъждам другите, които казват, че тази плът няма да възкръсне. Но кажи ми, кое ще възкръсне, за да те почитаме. Ти казваш, че Духът е в плът, а също и Светлината е в плът, Логосът е този другият, който е в плът, защото каквото и да

казваш, нищо не казваш за плътта. Човек трябва да възкръсне в тази плът, защото всичко е в нея.

Носещият само човешка плът е гол и това е ясно, но тези хора си мислят, че щом Иисус е възкръснал в плът и те могат да го сторят, без да познават естеството на плътта, в която Той е Възкръснал. За тези души, които са в плът е очевидно, че душите им са голи, защото плътта е твърде временната дреха. Нищо не може да се наследи в царството Божие освен това, което принадлежи на Христа, този който е Отецът на душите ни. А неговата плът е Логосът, и кръвта Му е Светият Дух. Логосът е не само словото или речта, но и вечно живеещият, вечно горящ огън, който е в основата на Всичко. Това е и Мисълта, и Предвидимостта, и Провидението, и Силата на Славата и Светлината, и Висшият Разум, и Вечният Живот. Това е ОТЕЦ.

24./ В този свят тези, които слагат дрехи, са по-висши от дрехите. В царството небесно дрехите са по-висши от тези, които са ги сложили на себе си, защото са вода и огън, очистващи цялото място.

Това, което е наше е само това, което сме успели да придобием в разум, Вяра и Светлина. Останалото принадлежи на Отца.

25./ Откритото е чрез откритото, скритото е чрез скритото. Съществуват някои неща, които са скрити, между тези, които се виждат. Има вода във водата, има огън в помазването.

Има вода и вода, а помазването е по-висше от кръщаването.

26./ Иисус овладя всичките тях тайно. Защото Той не им се откри такъв, какъвто беше наистина, а се откри такъв, какъвто можеше да бъде видян: откри се на големите като голям, на малките – като малък, на Ангелите като Ангел, на хората – като човек. Затова Логосът Му е скрит от всички. Затова някои са Го виждали, мислейки, че виждат себе си. Но когато се откри в Слава на своите ученици на планината Тавор, Той не беше малък, а стана Велик. И Той направи Велики учениците си, за да могат да го видят Велик. В този ден на ефхаристията Той каза: „О, ти който си съединил съвършенството и Светлината със Светия Дух, съедини Ангелите с нас, образите“.

За да можеш да общуваш с Великото, трябва да станеш като него Велик. Ако Великото поиска да общува с

тебе, то ще ти се яви във вид подобен на това, което си и ти. В противен случай ти можеш просто да изгориш.

27./ Не пренебрегвайте агнеца, защото без Него не можете да видите вратата. Никой няма да успее да се насочи към царя, ако той е гол.

Не можеш да познаеш Царя, трябва някой да те заведе при Него.

28./ На небесният Човек синовете са многочислени отколкото на земния човек. Ако синовете на Адам са многочислени, дори и да умират, толкова повече стават синовете на съвършения човек, тези, които не умират, а се пораждат постоянно.

Израствайки духовно в материята на света, или през зимата, както е писано по-горе, отивайки в Еона, ти ставаш син на съвършения Човек. Ако имаш желание, стремеж и постоянство, ще го постигнеш рано или късно.

29./ Отецът създава син, а синът не може да създаде син. Защото този, който е роден, не може да ражда. Но Синът се сдобива с братя, не със синове.

В духовният свят хората не се раждат както в материалния свят. Там Отецът на всички има думата. Той създава душите и ги ръководи с постоянното Си присъствие в тях.

30./ Всички тези, които раждат в света, раждат благодарение на природата, а някои благодарение на Духът. Тези, които раждат благодарение на Него, го правят от любов към Човека, защото те се мотивират от обещание за място на върха.

31./ Ако Словото излизаше от устата, през която човек се храни, той би станал съвършен. Защото съвършените зачеват от целувка и раждат. Затова ние толкова се целуваме помежду си, зачевайки от благодатта, която е в нас – в едните и в другите.

32./ Три жени вървяха с Господ през цялото време. Мария – майка Му, нейната сестра и Магдалина – тази, която наричаха Негова спътница. Защото името Мария носеха Неговата майка, нейната сестра и Неговата спътница в живота.

33./ Отец и Син са прости имена. Светият Дух е сложно, двойно име. А те са навсякъде: на най-високото, на най-ниското, в

скритото и в откритото. Светият Дух, ако е в откритото е в ниското, ако е в скритото, е във високото.

34./ Злите сили служат на светците. Защото те са ослепени от Светият Дух, за да мислят, че служат на своите хора, докато работят за светците. Един ученик попитал веднаж Господа за някои неща, свързани със света. Той му казал: попитай майка си и тя ще ти даде от чуждото.

За Учителят този свят е чуждият, а майката на ученикът е от света, тя знае отговора на въпросите, касаещи света.

35./ Апостолите казаха на учениците: нека всяко ваше приношение да получи сол. Те наричаха мъдростта сол. Без нея приношението е неприемливо.

36./ Мъдростта е безплодна без Сина. Затова я наричат остатък от солта. На мястото, където те проповядваха, Светият дух ги подкрепяше по свой начин, за да достигне мъдростта до безбройните нейни синове.

37./ Това, което е на отеча, принадлежи на сина, а на синът, докато е малък, не

му доверяват това, което му принадлежи. Когато той стане човек, баща му, му дава всичко онова, което му принадлежи.

38./ Тези, които се заблуждават, са тези, които е породил духът, и те се заблуждават заради Него. Затова от един и същи Дух се запалва и се гаси огънят.

Творецът Бог за земният човек е Архонта на този свят и неговите ангели. Духът, с който той надарява всеки земен човек е дух на подражанието и заблуждението. Този дух води човека през целият му земен живот, с този дух той го увлича във всяка ситуация и после, след разочарованията, угасва огънят на надеждата до следващата ситуация. Освен с подражателния дух, човекът е обвързан и с оковите на забравата и заблуждението.

39./ Една е Ехамот, а друга – Ехмот. Ехамот е просто мъдрост, а Ехмот е мъдрост на смъртта. Тя наистина е мъдростта на смъртта, тази, която е познала смъртта, тази, която се нарича малката мъдрост.

„Затова животът не е живот и смъртта не е смърт“. И едното и другото човек трябва да опознае, за да получи мъдрост. (вж. точка 10)

40./ Съществуват животни, които се подчиняват на човека, като например кравата, магарето и други подобни. Съществуват и други, които не му се подчиняват и живеят в пустинята. Човек оре полето с помощта на животните, които му се подчиняват. Благодарение на това, той се прехранва чрез тях – и с тези, които му се подчиняват, и с тези, които не му се подчиняват. По такъв начин и съвършеният Човек оре с помощта на Силите, които му се подчиняват и приготвя всичките неща за тяхното съществуване. Защото благодарение на това Той държи всичко: и доброто, и лошото, и дясното, и лявото. Светият Дух се грижи за всички и управлява с всички Сили, с тези, които се подчиняват и с тези, които не се подчиняват, както и с Единствените. Защото той ги събира, скрива ги, за да получат те, ако Той поиска, Сила.

41./ ... ако той беше направен от кал, ти би казал, че синовете му са благородно произведение. Ако той не беше направен от кал, а е роден, ти би казал, че семето му е благородно. Но той е направен от кал и е родил. Какво благородство само!

Новосъздаденият втори Адам, чийто родител го е създал поради невежество, също е родил. Какво благородно има в това? (вж. Тайната книга на Йоан в Съдържанието).

42./ Първо се появи прелюбодеянието, после убиецът и той бе роден от прелюбодеянието. Защото той беше син на змия. Затова стана човекоубиец, като баща си и уби брат си. Така всяко съжителство, което се появява от несъвместими едно с други начала е прелюбодеяние.

Родителят на вторият Адам е този, който изнасили Ева. А този родител е с тяло на змия и с глава на лъв и Ева роди от него убиец. Така се появи коитусът и покъсно се предаде с измама на хората.

43./ Бог е бояджия. Както хубавите краски, които наричат истинни, умират заедно с това, което е украсено с тях, така е и с това, което е украсил Бог. И тъй като са безсмъртни неговите краски, нещата стават безсмъртни благодарение на неговите цветове. И така Бог кръщава във вода тези, които кръщава.

Сам човек не може нищо да направи. Бог е този, който прави всичко чрез човека. Затова, освен Слава на Бога, друго няма какво да се каже.

44./ Невъзможно е някой да види нещо от вечното, ако не стане подобен на него. В Истината не е така, както е с човека в светът: тук той вижда Слънце въпреки, че той не е Слънце, вижда небе, земя и други предмети, без да е всичко това. Но ако видиш нещо на това място (в Еона), ти си станал същото нещо. Ако видиш Дух, станал си Дух. Ако видиш Христа, станал си Христа. Ако видиш Отца, ще станеш Отца. Затова, там ти виждаш всяко нещо и не виждаш самият себе си. Но ще се видиш на това място, защото ще станеш това, което ще видиш.

45./ Вярата получава, а любовта дава. Никой няма да може да получи без Вяра, никой няма да може да даде без любов. Затова, за да получим, ние вярваме, а за да дадем наистина, обичаме. Защото ако някой даде без любов, каква полза от това, че е дал?

46./ Този, който не е получил все още Господа, още е евреин.

47./ Апостолите, които бяха преди нас, Го наричаха така: Иисус Назарянин Месия тоест, Иисус Назарянин Христос. Последното име е Христос. Първото е Иисус. Това, което е в средата, е Назарянин. Месия има две значения: и Христос, и измерен. Иисус на иврит е изкупление. Назара е Истина. Назарянин – този, който е от Истината. Христос е този, който е измерим. Назарянин и Иисус са тези, които са измерени. Измерени по Слава и Величие!

48./ Бисерът хвърлен в калта няма да стане по-презрян, ако го натрият с благовонен балсам, но няма и да стане по-ценен. Но той винаги е ценен за своят притежател. По същия начин е и със синовете на Бога, където и да са, те винаги представяват ценност за Отецът си.

49./ Ако кажеш: аз съм юдей, никой няма да помръдне. Ако кажеш: аз съм римлянин, никой няма да се разтревожи. Ако кажеш, че ти си един варварин, един раб или, че си свободен – никой няма да потрепне. Обаче ако кажеш: аз съм християнин, тогава всички ще се сепнат. О, да можех да получа такъв знак, който ар-

хонтите да не могат да понесат, когато го чуят, а това е името!

Името в Еона е съкровено, защото се дава от Отеца и това име се знае само от достойните.

50./ Богът на този свят е човекоядец. Затова Му е принесен в жертва човек. До преди да започнат да принасят в жертва човек, са му принасяли в жертва животно. Защото не са били богове тези, на които са принасяли жертвата.

Кръв и всесъжения са изпъстрили петокнижието. Жертвите не спират, както и войните от началото на света, така и до ден днешен.

51./ Стъклените и глинените съдове се появяват с помощта на огъня. Но стъклените съдове ако се счупят, се създават нови от счупените, защото се появяват от дихание. А глинените съдове, ако се счупят, се унищожават, защото се появяват без дихание.

Духът на човека носи живота, а преди е била кръвта, затова родовете са се знаели и защитавали по кръвна линия.

52./ Магарето ако ходи около воденичен камък, навърта сто километра вървейки. Когато го отвържат, то се намира все на същото място. Има хора, които много ходят, а никъде не се придвижват. Когато за тях настане вечер, те не са видели нито града, нито селото, нито творения, нито природа, нито Сили, нито Ангел. Напразно са се трудили нещастните.

53./ Евхаристията – това е Иисус, защото него наричам по сирийски Фарисатха тоест, този който се разпространи. Наистина Иисус дойде, за да разпъне светът на кръст.

54./ Господ влезе в бояджийницата на Леви. Взе 72 цвята и ги сложи в казана. Извади ги, те всички бяха бели и каза: „Наистина, подобно на това, Синът човешки дойде като бояджия“.

Леви се е казвал един от духовните предводители на юдеите по това време. Дванадесет са основните Еони във владение на Сина, като във всеки от тях има по 6 поднива. Когато човешката душа премине през цялата тази енергетика на 72-та свята, тогава душата му ще бъде бяла като Слънцето.

55./ София, която наричат безплодна, е майка на Ангелите. А спътницата на Сина е Мария Магдалина. Господ обичаше Мария повече от всички свои ученици и често я целуваше в устата. Останалите ученици като Го видяха, че обича повече Мария, Му казаха: Защо я обичаш повече от всички нас? Спасителят им отвърна казвайки им: „Защо не обичам вас като нея“?

Казано е, че ако в човека има благодат, единственият начин да отдадеш и да приемеш тази благодат, е с целувката. Той намери своята половинка в Мария и достигна до синхрона между тези две души. В групата около Иисус случайни души нямаше.

56./ Слепият и този, който вижда, не се отличават един от друг, когато двамата са на тъмно. Но ако дойде светлината, тогава виждащият ще я види, а този, който е сляп ще остане в тъмнина.

Светлината дойде в света с идването на Христос.

57./ Господ каза: „Блажен е този, който съществува до момента, в който се е появил. Защото този, който съществува е бил и ще бъде“.

Душата извървява дълъг път до появата ѝ в човешка форма. Тя е била и ще бъде, защото базата ѝ е изградена на основата на безкрайно дълго съществуващи духовни компоненти.

58./ Господството на човека не е открито, а скрито. Затова той е господар на животните, които са по-силни от него, които са по-големи в това, което се вижда и в това, което е скрито, но все пак той е този, който им дава препитание. Но ако човек се отдели от тях, те се убиват и се изяждат едно друго, разкъсват се, защото не намират храна. Но сега намериха храна, защото човекът обработи земята.

59./ Ако някой се потопи във вода и излезе оттам без да получи нищо, и каже: аз съм християнин, той взема името в дълг. Но ако получи Светия Дух, той има името като дар. Този, който е получил дар не му го взимат, а този, който го е получил като дълг, му искат да го изплати с лихвите.

60./ По същият начин е истинското бракосъчетание: ако някой е в Тайнството, Тайнството на брака, той е Велик, защото

без него няма да съществува светът. Защото основата на света е човекът, а основата на човека е бракът. Познайте неоскверненото общение, защото то притежава Велика Сила. Неговият образ съществува в осквернена форма.

Коитусът бе даден от Архонта. Той го наложи на хората. В Еона децата се раждат в тайнството на брака. Там общението е духовно, неосквернено от плътските желаниа.

61./ Сред нечистите духове съществуват мъжки, съществуват и женски. Мъжките са тези, които се съединяват с душите, обитаващи формите на жени, а женските – тези, обединяващи се с онези във формата на мъже, заради това, че са били отделени. И никой няма да успее да избяга от тях, когато го обладават, освен ако не придобие силата на мъжа и на жената тоест, на жениха и на невестата. А тази сила я получават в „Брачният чертог“, който е образ. Когато развратни жени видят самотен мъж, нахвърлят му се, забавляват се с него, оскверняват го. По същия начин, ако развратни мъже видят самотна красива жена, те я убеждават, насилват я, жела-

ейки да я осквернят. Но ако видят мъж и неговата жена, жените не могат да отидат при мъжа и мъжете не могат да отидат при жената. Така става и ако образ и Ангел се съединят един с друг никой не може да отиде при мъжа или при жената. Този, който е излязал от света, не може повече да бъде схващан като съществуващ в света. Той е извън страстите и извън страха. Той е господар на природата, той е над желанието. Ако видят такъв, хващат го и го бият. И как да успее той да избяга от тези желаниа и страх? Как да успее да се скрие от тях? Често се случва някои да идват и да казват: ние вярващите искаме да се спасим от нечистите духове и демони, обаче ако имаше у тях Свети Дух, нечист дух нямаше да се прилепи към тях.

За съжаление, ако някой е достигнал до нивото на „Брачния чертог“ и е станал жених или невеста в Духа, останалите не могат да го разберат и затова го малтретират.

62./ Не се бой от плътта и не я обичай. Ако се боиш от нея, тя ще господства над теб. Ако я обикнеш, тя ще те погълне и ще те задуши.

63./ Или в света, или във Възкресението, или в местата по средата – да не се окажа в тях. На този свят има и добро и лошо. Това, което в света е хубаво, не е хубаво и това, което е лошо, не е лошо. Но има нещо лошо на този свят, което наистина е лошо, и което се нарича среда. Това е смъртта. Докато сме на този свят, трябва да намерим своето Възкресение, за да се окажем в покой и да не бродим в средата, когато снемем от себе си плътта. Защото мнозина се отклоняват от пътя. Защото е добре човек да си отиде от света, преди да е направил грях.

64./ Има едни, които не желаят и не могат да грешат. А други, ако пожелаят, нямаат полза от това, че не са го направили, защото това, че желаят, ги прави грешници. Но справедливостта ще ги отмине: и тези, които не желаят, и тези, които не действат.

Явно справедливостта не е приоритет в този свят.

65./ Един ученик на Апостола във видение видял някакви хора заключени в огнен дом, хвърлени и оковани в огнения дом.

Казали им, че е невъзможно да се спасят. Те получили смърт като наказание, което наричат външен мрак. Защото човек се очиства във вода и огън.

66./ Душата и духът са произлезли от водата и от огъня. От водата, огънят и Светлината е роден Синът на „Брачният чертог“. Огънят, това е помазване, Светлината – това е огън. Аз не говоря за този огън, който няма форма, но за друг огън – с бяла форма, който се явява най-прекрасна Светлина, и който дава красота.

Например: свещеният огън изпращан към Православието на «Велик ден» в Йерусалим.

67./ Истината не е дошла гола на света, а е дошла в символи и образи. Светът не може да Я получи по друг начин. Има Възраждане и образ на Възраждането. Трябва наистина те да се възродят чрез образ. Какъв образ? „Брачният чертог“ и образът трябва да влязат в Истината чрез образ – което е възстановяване. Това следват тези, които не само придобиват името на Отца, на Сина и на Светия Дух, но и ги придобиват за самите себе си. Ако някой не ги е придобил за себе

си, тогава и името също ще му бъде отнето. И така, те получават от помазването напълно силата на кръста, който Апостолите наричат десен и ляв. И този човек повече не е Християнин, той е Христос.

В символи и образи се явява Истината в огледалният свят или казано по друг начин, в антисвета. Ляв или десен кръст са два начина за правене на кръстния знак. От ляво на дясно се кръстят православните защото считат, че знакът е от човека към Бога или от греха към спасението; от дясно на ляво е от Бога към човека, получавайки благословия, както е при католиците.

68./ Господ е създал всичко в тайна: кръщението, помазването или евхаристията, изкуплението и „Браният чертог“.

„Брачният чертог“ е древен еврейски сватбен ритуал. Тук се има предвид Тайнството „Договор между жениха Иисус и християнската Църква, невестата“. Съответно вярващият е женихът, а невестата е Духовната Църква.

69./ Господ е казал: „Аз дойдох да направя долните части подобни на горните части и външните части подобни на вътрешните. Дойдох на това място за да ги съединя. Той се откри на това място в

Символи и Образи. Тези, които казват, че ...има на върха...: те се заблуждават. Защото онзи, който се е открил така, е този, за когото казват: онзи от ниското. И този, на когото принадлежи скритото, е този, който е над него. Наистина, добре е да се каже: вътрешното и външното, и външното на външното. Затова Господ е нарекъл гибелта „външен мрак“. Няма нищо извън него. Той е казал: „Отец Мой, който е в скритото“. Казал е още: „Влез в стаята си, затвори вратата след себе си и се моли на своя Отец, който е в скритото“ тоест, на този, който е във всички тях. Но този, който е във всички тях е Плерома*. След него няма никой, който да е вътре. Това е този, за когото казват: „Този, който е над тях“.

Под долните и горните части се има предвид светът и Еонът, вътрешните части са човешката душа, а външните части е Духът, който я управлява и развива. Слизането на Христа в света е за да ги съедини. Отново се показва как идеята се спуска от Висшият Свят в нашият нисш свят за да бъде реализирана. Спуска се в символи и образи тоест, холограмно в антисвета. Затова ясновидците могат да гадаят по тях.

* Плерома – истинският, духовен свят.

70./ До идването на Христа мнозина си тръгнаха. Откъдето си тръгнаха, там не можеха повече да влязат. И където отидоха, от там не можеха повече да си отидат. Но дойде Христос. На тези, които влязоха, Той позволи да си отидат. И на тези, които излязоха, Той им позволи да влязат.

Мнозина напуснаха този свят и нямаше как да се върнат, защото не ги пускаха оттам. Света на отрицателните не позволява връщане към положителния свят. Но Христос слезе в Ада и изкупи тези, които счете за необходимо и позволи на своите да се спасят, ако повярват.

71./ Когато Ева беше в Адам, нямаше смърт. След това, когато тя се отдели от него, се появи смъртта. Ако тя отново влезе в него и той я приеме, смърт повече няма да има.

Когато душата е със своята половинка, тя е родена в «Брачния чертог» от Бога. Когато Ева бе отделена от Адам, това означава, че те живеят без синхрон в света на нощта, доминиран от Архонта. А когато двете части от една душа, мъжката и женската ѝ половина стигнат до синхрон помежду си, тогава смъртта става безсилна и безсмислена.

72./ „Боже мой, Боже мой, защо Отче, си ме изоставил“? – Това каза Той на кръста. Защото Той отдели от това място това, което е било породено от Бога. Господ стана от мъртвите. Яви се такъв какъвто беше. Но тялото Му беше свършено. Защото то имаше плът и тази плът е Истинна плът. Нашата плът не е Истинна, ние притежаваме само образ на Истинната плът.

От мястото, на което бе разпънат, Христос отдели Божествената част тоест, душата си и остана такъв какъвто беше в Истинската си плът.

73./ „Брачният чертог“ не е за животни и не е за роби и осквернени жени. А е за свободни мъже и за девици.

Когато човекът влезе в „Брачният чертог“ на чистотата и на Светлината, той дава обет за вяност и е свободен там да го направи.

74./ Ние сме родени благодарение на Светият Дух, но сме възродени с Христа и в Него, и в Духа. Помазани сме в Духа. Когато сме се родили, сме се съединили.

Светият Дух ни е дал живот. На Вечните – вечен Дух, а на другите Дух за живот до смъртта. Ако сме помазани в Духа, то ние сме възродени чрез Христос за Вечен Живот. Към тази Евхаристия трябва да се стреми християнинът, за да получи Вечен Живот.

75./ Никой няма да може да се види нито във вода, нито в огледало без светлина. И отново няма да можеш да се видиш в светлина без вода и без огледало. Затова трябва да се кръстиш и с двете – и със Светлината, и във вода. Защото Светлината – това е помазването.

Просветлението по своята същност е символ на Светлината, а тя идва от водата. Зехтинът и водата, когато се свържат тоест, когато се съединят две несъвместими неща, тогава идва Светлината. Затова се казва, че си разбрал връзката между духът и материята.

76./ Има три места за въздаване на дарове в Йерусалим. Едното гледа на запад – наричат го свято. Другото гледа на юг – наричат го свято на святото. Третото гледа на изток него го наричат светая светих – мястото където първосвещеникът влиза сам. Кръщението – това е светия дом, изкуплението – светият на светият,

светая светих е „Брачния чертог“, а Той е това, което е над тях ... но ти няма да го намериш, това са тези, които се молят в Йерусалим ... в Йерусалим се молят... в Йерусалим съзерцават, а това, което наричат светая светих ... завесата го отделя. Но какво е „Брачния чертог“, ако не образ, който е над нечистотата? Неговата завеса се разкъсва отгоре до долу, защото следва някои да се изкачат отдолу нагоре.

Когато тялото на Иисус издъхва, завесата на храма в Йерусалим се разкъсва отгоре до долу, защото някои трябваше да се изкачат отдолу нагоре.

77./ Тези, които са облечени в съвършена Светлина, тях Силите не могат да ги видят и не могат да ги обсебят, но ще се облекат в тази Светлина тайно, като се съединят с Тях.

78./ Ако жената не беше се отделила от мъжа, тя нямаше да умре заедно с мъжа. Разделянето помежду им беше началото на смъртта. Затова дойде Христос, за да поправи разделението, което стана в началото, да обедини двамата, които са умрели в

разделението, да даде живот на мъртвите и да ги обедини.

Жената се отдели от мъжа си поради разврата, който наследи от „падналата“ София, а тя го беше предала на незаконният си син. (вж. „Тайната книга на Йоан“ в Съдържанието.)

79./ И така, жената се съединява с мъжа си в „Брачния чертог“. Защото тези, които са се съединили в „Брачния чертог“, повече няма да бъдат разделени. Затова Ева се отдели от Адам – защото тя не пожела да се съедини с него в „Брачния чертог“.

Отново проблемът е в разврата. Чистота в мислите и постъпките, даването на Обет за морал, чистота и приемането на Светлината в душата си, изключват негативните помисли в живота.

80./ Душата на Адам произхожда от дишане. Нейният спътник е Духът. Това дишане, което му е дадено, е неговата майка. И душата му беше заменена от Духът. Когато той се обедини с Духа, произнесе слова, които надхвърлят природните Сили. А Силите му завидяха, защото бяха отде-

лени от тайният духовен съюз, освободен от злото, което ги лиши от възможността за „Брачния чертог“. (вж. „Тайната книга на Йоан“ в Съдържанието.)

81./ Иисус показва на брега на Йордан Плеромата* на Царството небесно. Този, който бе роден преди всичко друго, се роди отново. Този, който беше помазан, беше помазан отново. Този, който беше изкупен, се върна да изкупи останалите.

Плерома е събирателен израз на Същността на Бога Отец. Там се съдържа целият духовен Обем, в който тази Същност се разгръща напълно. В него са всички Висши Същности по двойки, самопораждащи се един от друг, според мистичният ред на числата.

82./ Ако е позволено да кажа една тайна. Отецът на всичко се съедини с девица, която снизходи, и Светлина го освети в този ден. Той се яви във великият „Брачен чертог“. Затова тялото му, което се появи в този ден, излезе от „Брачния чертог“ като тяло появило се от жениха и невестата. Благодарение на това, по същият начин Иисус издигна всички в Него. И трябва всеки ученик да влезе в Неговия покой.

Ученикът има всички условия да последва Учителят си и да достигне висотата на „Брачният чертог“.

83./ Адам е произлязъл от две девизи: от Духът и от девствената Земя. Затова Христос е бил роден от Дева, за да поправи грешката допусната в началото.

84./ Има две дървета в средата на рая. Едното ражда животни, другото ражда хора. Адам яде от дървото, което ражда животни. Той стана животно. Той роди животни. Затова децата на Адам почитат животните. Дървото, от чийто плод яде Адам е дървото на животните. Затова греховете станаха многобройни. Ако беше излял плода от дървото на хората, боговете щяха да почитат човека. Защото Бог в началото създаде Човека, но сега хората създават боговете.

Дървото, което ражда храна за хората е Божието Слово.

85./ По такъв начин, по света хората създават богове и почитат своите създания. Би трябвало боговете да почитат хората. Такава е Истината.

Ако човекът от света се хранеше с Истинното Божие Слово, със сигурност щеше да бъде почитан от боговете.

86./ Творенията на човека произхождат от неговата сила. Затова ги наричат сили. Неговите деца са негови творения, които произлизат от покоя. Затова силата му се намира в неговите дела, а покоят се разкрива в децата. И ще откриеш, че това прониква в плът до образа и това е човек по образ. Той върши делата си благодарение на силата си, но благодарение на покоя ражда своите деца.

87./ В този свят робите служат на свободните. В царството небесно свободните ще прислужват на робите. Синовете на „Брачния чертог“ ще прислужват на синовете на брака. Синовете на „Брачния чертог“ имат едно и също име. Покоят е с едните и с другите. Те нямат нужди.

Затова на тайната вечеря Иисус оми краката на учениците си.

88./ Съзерцанието и покоят повече ги издигна от тези, които не са в Слава.

89./ Йоан влезе във водата за да Го изкъпе, както и тези, които ще кръщава в Негово име. Когато Йоан каза: „Аз имам нужда да се кръстя от тебе, а ти идваш при мене“. На, което Иисус отговори: „Остави сега, защото така подобава Нам, за да изпълним всичката справедливост“.

И двамата са от Нетления Род, но трябва да изпълнят ритуала покръстване с вода.

90./ Тези, които казват, че първо ще умрат и после ще възкръснат, се заблуждават. Ако не получат отначало Възкресение, докато са още живи, то, когато умират, няма да получат нищо. По същия начин говорят и за кръщенето: казват, че кръщенето е Велико, защото ако го приемат ще са живи.

Животът на Земята дава всички условия за да Възкръсне човек, защото със слизането на Христа в нашият Еон, Той донесе „Божият хляб за нас“ тоест, Божието Слово.

91./ Апостол Филип каза, че Йосиф, дърводелецът, насадил градина, защото се нуждаел от дървета за своят занаят. Той е

направил кръста от дърветата, които е посадил, и неговото семе е окачено на това, което е посадил. Неговото семе беше Исус, а посаденото – кръстът.

Йосиф е много важна фигура в живота на Исус. Той го е възпитал, дал Му е основата за Неговото развитие. Колко е важно самото човешко възпитание. Под семе в древността се е разбирало и физическото тяло на човека. Под кръста се разбира съдбата на човека. Нали „Всеки си носи кръста“ в живота? Това е алегория.

Един от случаите описани в Евангелията, това е откровението на Архангел Гавраил, относно зачеването на дева Мария. Апостол Филип еднозначно изказва мнението си за това, че бащата на Исус е Йосиф. Той счита, че Мария не е зачела от светият Дух, а от семето на Йосиф. Наистина, в наши дни никой вече не счита за чудо зачеването на деца по метода „Инвитро“. Нима по времето на дева Мария това да не е било възможно? Нека да вземем за пример „Евангелие от египтяните“, вж. в Съдържаниението на тази книга. Там е описана историята как е организирано раждането на децата на Великият Сит, Синът на Христос, и тя е следната:

Когато Великият Ангел Хормос подготвил чрез девите тленно раждане в логосороден съд на земята, осветен от Светият Дух, както и зоната (мястото) за това, тогава Великият Сит дошъл и донесъл своето семе, и то било посято в зоните за посев на мястото Гомор. След време

Той взел, това което е посадил и го отнесъл в мястото Содом. Там то израстнало и се родило. Това е Родът произлязъл от Едокла, защото тя е родила според Словото на Истината и Законността, с началото на семето на Вечният Живот. Същият този живот, като на тези, които ще пребъдат, благодарение на знанието за своя Източник. Този Род е Великия нетленен Род, който е слязал в света през три духовни свята. Местата Содом и Гомор са описани в Библията като места на разврат и са били унищожени от слугата на Архонта – Бог Йехова. Така лъжата и измамата господстват в света и до днес.

92./ Но дървото на живота е в средата на Рая, там е и маслината, от която произлиза помазването. Благодарение на него стана и Възкресението.

Какво представлява Тайнството „Евхаристия“ или причастие? Когато християнинът приеме Христовото учение, той става част от това знание и достига до помазването, а то се прави чрез зехтин и вода. Стане ли причастен човекът към тялото Христово тоест, към Словото Божие и приеме ли кръвта Му тоест, Светият Божи Дух, той вече е готов да „Възкръсне“ тоест, да влезе в Божието царство и да получи Вечен Живот.

93./ Този свят изяжда труповете. Всичко, което може да се изяде също е ненавистно.

Истината изяжда живота. Затова никой от тези, които са нахранени, наистина няма да може да умре. Исус дойде от това място и донесе храна оттам. И на тези, които искаха Той даде живот, за да не умрат.

Задоволеният от живота в този свят, няма как да се откаже от него. Затова той няма да може да умре за този свят. А Храната, която донесе Исус е за тези, които са гладни за Истината и търсят другият живот – Вечният.

94./ Бог създаде Раят. Човекът живя в Рая. Има или няма човек, всичко е в Бога. Този Рай е мястото, където ще ми кажат: яж това или не яж това, както искаш. Това е мястото, където ще ям всичко защото там е дървото на познанието. Точно то уби Адам. Но на това място дървото на познанието направи така, че човек да е жив. Дървото беше законът. То има силата да даде познание за това, кое е добро и за това, кое е лошо. И не е предпазило човека от това, кое е лошо, и не му е показало това, кое е добро. Но създаде смъртта за тези, които са яли от него. Защото, когато той каза: яж това, не яж онова – това беше началото на смъртта.

Изборът си остава винаги за човека. Бог е дал свободата човекът да избира. И когато Адам изяде забраненият плод тоест, научи се да мисли, тогава той видя лицето и тялото на Бога, който го сътвори – лице на лъв с тяло на змия. Тогава дойде и смъртта. Тогава го захвърлиха безжизнен, в неведение и без сила.

95./ Помазването е повече от кръщението. Защото благодарение на помазването ние бяхме наречени Християни, а не благодарение на кръщението. И Христос беше наречен така благодарение на помазването. Защото Отец помаза Сина и Синът помаза Апостолите, а Апостолите помазаха нас. Този, който е помазан, притежава всичко – той притежава Възкресението, Светлината, Кръста, Светият Дух. Отецът Му е дал това в „Брачния чертог“; Той го е получил.

96./ Отецът беше в Сина и Синът в Отца. Такова е Царството небесно.

97./ Хубаво каза Господ: някои са влезли в Царството небесно смеейки се и излязоха оттам християни. Този, който презира тялото като дрипа, гледа на него като на играчка и го напуска смеейки се.

Пътят на душата след смъртта на тялото минава през небесното царство.

98./ По същият начин е и с хляба, и с маслото, и с чашите и даже ако има друго, което е по-високо от това.

99./ Светът произхожда от грешка. Защото този, който го е създал е искал да не го създаде погиващ, а безсмъртен. Той самият погина и не достигна своята надежда. Защото нямаше нерушимост на света и нямаше нерушимост за този, който е създал света. Защото няма нерушимост на делата, а деца. И няма дело, което може да получи нерушимост, ако то не стане дете. Но този, който няма сили да получи, в колко по-голяма степен няма да може да даде.

Създаването на този свят тоест, светът в който живеем, е дело на невеж или както той сам си се нарича единствен и ревнив Бог. „Аз съм Бог твой, да нямаш други богове освен мен. Аз съм ревнив бог“.

100./ Молитвената чаша съдържа вино, тя съдържа и вода, служеща като символ на кръвта, над която се извършва Евха-

ристията. И тя се пълни със Светия Дух. И тя напълно принадлежи на съвършения човек. Когато изпием това, ние ще получим съвършения човек.

Изпиването на чашата е символ на причастието, а кръвта е символ на Духа.

101./ Живата вода е тялото, с което трябва да облечем живият човек. Затова, ако някой отива и влиза във вода, се съблича, за да облече после върху себе си живо тяло.

102./ Конят ражда кон, човекът ражда човек, Богът ражда Бог. По същият начин е и с жениха и невестата. Децата им произхождат от брачния покой. Няма също така юдеи, произхождащи от елини, от както съществува закона. И ние самите бяхме юдеи, преди да станем християни и да наречем децата си християни. Защото избран род е и Истинният Човек, и Човешкият Син, и семето на Човешкият Син. В света Този Род се нарича Истинен.

103-104./ Ето място, където се намират децата на „Брачния чертог“. Има брачен

съюз в този свят между съпруг и съпруга, сила, изпълнена от слабост. В Еона брачният съюз е от друг вид, макар, че го наричаме с това име. Но съществуват различни имена, те са над всички названи имена и те са по-силни от силните. Защото, където има сила, там има и такива, които се показват чрез силата си. Тези, които са там, не са едното и другото, а са двете заедно – само едно цяло. Този, който е тук, той няма да може да излезе от плътското си тяло.

Свободен мъж и невеста дева влизат в Брачният чертог. Оттам те излизат с ново, но вече съставно тяло тоест, като мъж/дева.

105./ Не на всички онези, които притежават всичко, им е дадено да познаят себе си. Но тези, които не познават себе си, няма да се наслаждават на това, което притежават. Само онези, които познаят себе си, ще му се наслаждават.

106./ Съвършеният човек не само, че няма да може да бъде хванат, но няма да може да бъде и видян. Защото ако бъде видян, ще го хванат. По друг начин никой няма да може да получи за себе си тази благодат освен ако не се облече със съвър-

шена Светлина и самият той не стане съвършена Светлина. След като се облече, той ще влезе в Светлината. Такава е съвършената Светлина.

107./ И трябва да станем духовни хора, докато не сме излезли от света. Този, който е получил всичко без да е господар на тези места, няма да може да бъде господар на това място. Но той ще отиде в средата като несъвършен.

108./ Светият човек е свят навсякъде, чак до тялото си. Защото ако получи хляб той ще го освети, или чаша, или каквото и да е друго – той ще го очисти. И как да не очисти също и тялото?

109./ Както Иисус наля водата на кръщението, така изля смъртта. Затова се потапяме във водата и не се потапяме в смъртта, за да не бъдем хвърлени в духа на света. Когато той духа, става зима, когато Светият Дух духа, става лято.

110./ Този, който притежава знанието на Истината, е свободен. Свободният не върши грях, защото този, който върши грях, е роб на греха. Майката – това е Истината,

а знанието е Бащата. Тези, на които не им е съдено да вършат грях, светът ги нарича свободни. Знанието за Истината възвисява сърцата на тези, на които не им е съдено да вършат грях. Това ги прави свободни и ги поставя по-високо от всички. Но любовта създава. И така, този, който е станал свободен заради знание, заради любовта е роб на онези, които още не са успели да се издигнат до свободата на знанието. И знанието ги прави способни, защото то ги пробужда да станат свободни. Любовта нищо не взема. Как да вземе това, което не съществува? Всичко ѝ принадлежи. Тя не казва: Това е мое или онова е мое. А казва: Това е Твое.

111./ Духовната любов – това е вино и миро. На нея ще се наслаждат всички онези, които бъдат помазани с тях. Ще се наслаждат също и онези, които седят извън тях, докато стоят до тези, които са помазани. Ако тези, които са помазани с миро, се отделят и си отидат, тези, които не са помазани, а само стоят до тях, пребивават отново в своето зловоние. Самарянинът не даде нищо друго на ранения освен вино и маслиново масло. Това не е нищо

друго освен помазване. Той излекува раната, защото любовта покрива множество грехове.

Помазването става с миро и вино, а това е Евхаристията тоест, причастието към Онзи Велик Род на нетленните, живеещи вечно Човеци. Тя е по-висша от кръщението.

112./ Тези, които ражда жената, са подобни на онзи, който тя обича. Ако това е нейният мъж, те са подобни на него. Ако това е любовникът, те са подобни на любовника. Често, ако жената спи с мъжа си по необходимост, а сърцето ѝ е с любовника, с когото тя се съединява, тези, които тя ражда, са подобни на любовника. Но вие, които пребивавате със Сина на Бога, не се свързвайте със света, а се свързвайте с Господа, за да не бъдат тези, които раждате, подобни на света, а да бъдат подобни на Господ.

Веднаж влезли в „Брачният чертог“ с Господа, не бива да се свързваме със света, за да не извършим грях, от който последствията ще ни тежат на душата.

113./ Човек се съединява с човек, кон с

кон, магаре с магаре. Видовете се съединяват със същите видове. По подобен начин Духът се съединява с Дух и Логосът се свързва с Логос. И Светлината се съчетава със Светлина. Ако ти станеш човек, човек ще те обикне. Ако станеш дух, дух ще се съедини с теб. Ако станеш Логос, Логос ще се съедини с теб. Ако станеш Светлина, Светлината ще се съчетае с теб. Ако ти станеш от тези, които принадлежат на висините, тези, които принадлежат на висините, ще почиват на тебе. Ако станеш кон или магаре, или теле, или куче, или овца, или някакво друго животно, което е по-високо или по-ниско, ти няма да бъдеш обичан нито от човек, нито от дух, нито от Логос, нито от Светлина, нито от тези, които принадлежат на вътрешността. Те няма да почиват в тебе и ти няма да си част от тях.

114./ Този, който е роб против своята воля, той ще успее да се освободи. Но този, който е станал свободен по милостта на своят господар и сам се е отдал в робство, той повече няма да може да бъде свободен.

115./ В земното стопанство насажденията се нуждаят от четири елемента: от вода,

земя, въздух и светлина. И стопанството на Бога подобно на него се състои от четири елемента: вяра, надежда, любов и знание. Нашата земя е вярата, в която сме пуснали корени; водата е надеждата, с която се храним; въздухът е любовта, благодарение на която растем; а светлината е знанието, благодарение на което съзряваме.

116./ Благодатта – това е добрият селянин живеещ на небето. Блажен е този, който не е опечалил нито една душа. Това е Иисус Христос. Той мина навсякъде и никой не обремени. Затова блажен е този, който е такъв, защото той е съвършен човек. Защото такъв е Логосът.

117./ Говорете ни за Него, защото е трудно да говориш за Него. Как да успееш да направиш нещо толкова трудно? Как да дадеш покой на всеки?

118./ Преди всичко не трябва никой да опечаляваме – нито големият, нито малкият, нито невярващия, нито вярващия, а след това да дадем покой на тези, които почиват в добро. Има някои, чието преимущество е да дават покой на този, който

е добър. Този, който прави добро, не може да дава покой на тези хора, тъй като той идва не по своя воля. Не може да ги наскърби, защото той не ги заставя да се мъчат. Но този, който става добър, понякога ги опечалява. Онзи, който притежава природата на доброто, дава радост на добрия. Но някои заради това се натъжават лошо.

119./ Вкъщи стопанинът е натрупал всичко: и деца, и роби, и добитък, и кучетата, и свине, и пшеница, и ечемик, и слама, и трева, и кокали, и месо, и жълъди. Но той е мъдър и знае храната на всеки: пред децата е сложил хляб, маслиново масло и пшеница, на добитъка е хвърлил ечемик, слама и трева. На кучетата е хвърлил кокали, а на свинете е хвърлил жълъди и трохи хляб. Така и ученикът на Бога. Ако той е мъдър, схваща ученичеството. Телесните форми няма да го въведат в заблуда, а ще погледне състоянието на душата на всеки и ще поговори с него. Много животни в света имат формата на човека. Когато той ги познае, на свинете ще хвърли жълъди, на добитъка ще сложи ечемик и слама, и трева, на кучетата ще хвърли кокали, на робите ще даде кълнове, на децата ще

даде съвършеното.

120./ Има човешки Син и има син на човешкият Син. Господ – това е човешкият Син. И синът на човешкия Син е този, който е създаден от Човешкият Син. Човешкия Син е получил от Бога власт да създава. Той има способността да ражда.

121./ Този, който е получил възможност да създава – това е творение. Този, който е получил възможност да поражда – това е рожба. Този, който ражда, може да твори. Обаче, казват, че този, който твори, ражда. Но неговата рожба е творение. Затова той ражда не свои деца, а свои образи. Този, който твори, действа открито и самият той е открит. Този, който ражда, действа скрито и е прикрит. Рожбата не е подобна на образа. Този, който твори, твори открито, а този, който ражда, ражда деца прикрито.

122./ Никой няма да може да разбере в кой ден мъжът и жената се съчетават, освен самите те. Защото земният брак е тайна за тези, които са взели жена. Ако оскверненият брак е потаен, колко повече неоскверне-

ният е истинска тайна. Той не е плътски, а е чист, той принадлежи не на желанието, а на волята. Той принадлежи не на мрака и нощта, а принадлежи на деня и светлината. Бракът, ако е разголен, се превръща в разврат и невестата, не само ако я познае друг мъж, но дори да напусне своето ложе и я видят, е развратена. Да знае тя само своя баща и своята майка, другарят си жених, и децата на „Брачния чертог“. Но другите – могат само да пожелаят да чуят гласът ѝ, и да се наслаждават на благовонията ѝ! И да се наситят като кучета от трохите, които падат от масата. Женихите и невестите принадлежат на „Брачния чертог“. Никой няма да види жениха и невестата, ако не стане такъв.

Това са особен род хора – истинските Човеци.

123./ Когато Авраам, за да види това, което трябваше да види, извърши обрязване на крайната плът, показвайки ни, че трябва да погубим плътта си в този свят, доколкото нещата все пак бяха скрити и имаше живи хора. Ако бяха открити, щяха да умрат по примера на открития човек. Докато вътрешностите на човека са скрити, човек е

жив. Ако вътрешностите му се появят и излязат наяве, човек ще умре. Така е и с дървото. Докато коренът му е скрит, то цъфти и расте, ако коренът му се покаже, дървото изсъхва. Така е и с всяка рожба на света, не само с откритите, но и със скритите. Защото докато коренът на злото е скрит, то е силно. Но ако го познаем, то се разпуска и ако се е открило, загива. Затова Логосът казва: „Секирата вече докосва корените на дървото. Тя няма да ги разсече – това, което бъде разсечено, отново ще порасне, но секирата ще се вреже дълбоко, за да изтръгне корена“. И Иисус унищожи корена изцяло, а други само частично. А ние – да се вреже всеки от нас в корена на злото, което е в нас и да го изтръгне из корен от своето сърце. Но то ще бъде изтръгнато само, когато го познаем. Но ако не знаем за него, то ще се вкоренява в нас и ще връзва плодове в нашето сърце. То господства над нас, ние сме негови роби. То ни пленява, за да правим това, което не искаме и да не правим това, което искаме. То е могъщо, защото ние не сме го познали. Докато съществува, то ще действа. Незнанието е лоша майка за нас, незнанието служи на смъртта. Тези, които произхождат от незнанието, не са съществували, не

съществуват и няма да съществуват. Тези, които пребивават в Истината, ще се изпълнят със съвършенство, когато цялата Истина се открие. Защото Истината е подобна на незнанието: тя е прикрита, почива сама в себе си, но когато се открие и я познаят, я прославят. Колко по-силна е от незнанието и заблудението! Тя дава свобода. Логосът е казал: „Ако познаете Истината, тя ще ви направи свободни“. Незнанието е робство. Знанието е свобода. Ако познаем Истината, ще намерим плодовете на Истината в самите себе си. Ако се съединим с нея, Тя ще ни въведе в нашата пълнота.

124./ Сега имаме открити неща на творението. Ние казваме, че те са силни неща, ценени, и че скритите неща са слаби и достойни за презрение. Така е с откритите неща на Истината, те са слаби и презираеми, а онези, които са скрити, те са силни и ценени. Но тайните на Истината са открити в символи и образи.

125./ Но „Брачният чертог“ е скрит. Това е свящото в свящото. Завесата е прикривала в началото как Бог прави творението. Но когато завесата се разкъса и това, което

е вътре, се види, тогава ще бъде напуснат този празен дом. Нещо повече, ще бъде разрушен. А цялата Божественост няма да изчезне в светая светих, защото няма да може да се съедини с чистата светлина и с безупречната пълнота. Но ще бъде тя под крилата на кръста и под неговите ръце. Този ковчег ще бъде за нея спасение, когато водният потоп ги залее. Ако някои са със званието на свещеник, те ще могат да влязат зад завесата с първосвещеника. Затова завесата няма да се разкъса нито само горе, защото тогава ще бъде открита само за онези, които принадлежат на висините, нито само долу, защото тогава ще се покаже само на онези, които принадлежат на низините. А ще се разкъса отгоре до долу. Горната част ни се открива само на нас, които сме долу, за да влезем в тайната на Истината. Това е, което наистина е ценно, силно. Но ще проникнем там чрез презрените символи и слабите неща. Но те са достойни за презрение пред лицето на съвършената Слава. Има Слава, която надминава славата, има сила, която надминава силата. Затова съвършенството е открито за нас с тайната на Истината. И Светая Светих се яви и „Брачният чертог“ ни призова вътре. Докато е скрито, злото

ще води към суетност и няма да е отделено от семето на Светия Дух и ще има роби на злото. Но когато стане явно, тогава съвършената Светлина ще се разпръсне над всички. И всички, които са в нея, ще бъдат помазани. Тогава робите ще бъдат освободени и пленниците ще бъдат откупени.

126./ Всяко растение, което не е посадил Моят Отец, който е в Еонът, ще бъде изкоренено. Тези, които са разделени, ще бъдат събрани и изпълнени със съвършенство. Всички онези, които влязат в „Брачния чертог“, ще разпалят Светлината, защото не са като браковете, които не виждаме – тези, които се извършват нощем. В тях огънят гори през нощта и после угасва. Но тайните на този брак се извършват денем и в Светлина. Този ден или Светлината не отслабват.

127./ Ако някой стане син на „Брачния чертог“, той ще получи Светлина. Ако някой не я е получил на тези места, няма да може да я получи никъде другаде. Този, който е получил тази Светлина, няма да го видят и няма да могат да го хванат. И никой няма да мъчи такъв човек, дори

ако той живее в света, а също, когато си отиде от света, той вече е получил Истината в образи. Светът е станал Еон, защото Еонът за него е Плерома. И той е такъв: той е открит само за него, той не е скрит в зло и в нощ, но е скрит в съвършения ден и в свещената Светлина.

ЕВАНГЕЛИЕ ОТ ЮДА

ВСТЪПЛЕНИЕ

Едно от безспорните качества на човека, наложени му от обществото, това е подражанието. Още от детските години в съзнанието на хората се натрапва мисълта за това да мислят еднакво, да виждат света по един и същи начин, да постъпват така, както е определило общественото съзнание и не се допускат никакви отклонения. Който не мисли както другите, го изолират или пък, ако той има достатъчно силна воля, се отделя сам от обществото. Този тип на мислене навлиза много лесно в стила на живот за дадено общество и се явява силен и подтискащ психиката на човека дразнител. Самият икономически модел налага една форма на „законово“ изнудване на хората, чрез така наречените реклами. Твърди се от средствата за масовата информация, че рекламите са «царят на търговията», без да се държи сметка колко лъжливи и подвеждащи са тези реклами, звучащи отвсякъде и за всичко. Те са денонощно пред очите на хората. Тези реклами зомбират човека, за да не мисли и да купува без да се интересува от това, каква е ползата и какви са качествата на даден продукт. Това вече променя и психиката му. Той е готов да възприема безропотно всичко, което му се представя от средствата

за масова информация като чиста истина. Всичко това, което изгражда обществените отношения, е стъпило здраво върху духът на подражанието. Хората лягат и стават с една и съща мисъл за насъщния, за пари, богатство и просперитет и нищо друго не ги интересува. Още оттук се подрязват корените на вярата в себе си, на свободното мислене и творчество. Този тип морал противоречи на всичко онова, което е заложено от Бога Творец в човешките души, за това, което прави душата Човешка душа. Ясно е, че щампата на морала натрапен по модел удобен за властимащите, ще присъства повсеместно. Хората започват да се групират по интереси, създават се партии, клубове и прочее, където инакомислещите просто не се допускат. Такива групи лесно се управляват, моделират и използват от структури или от личности, постигнали лидерски качества или създали представителства на по-силни и по-разумни централи, или от по-високи по нивото си слоеве. Този дух на подражание е пагубен за всички. Той дава в ръцете на умели манипулатори силно оръжие за влияние върху съзнанието и лесен начин за прокарване на всякакви зловредни за човешката психика и живот идеи.

Описаното в Евангелията от Новият Завет за предателството на Юда е интересно с това, че този случай се явява един от стожерите в повествованието на самите Евангелия. Има няколко ситуации в тях, които

се запомнят еднозначно по своето акцентирание, както и по своят смисъл. А смисълът в случаят с Юда е много показателен. Случаята се акцентира като по учебник. Иисус е добре познат на Синедриона, на Каяфа и на останалите фарисеи. Всички те знаят, че Той, Иисус, е влязал тържествено в града, посрещнат е бил като цар и заедно с Учениците си се е отправил в дома на свой последовател, за да честват съвместно юдейският празник. Дотук няма нищо тайно. Самата вечеря е наименувана „Тайна“, защото на нея няма други присъстващи освен Учителят и Неговите най-близки ученици. Всички евреи празнуват, празнуват и те. А самите фарисеи са подготвили арестуването Му. Юда показва Иисус на дошлите да Го арестуват. Но защо ли го прави? Какъв е мотивът? От омраза към Учителят си или от несъгласие с Учението, което Рави проповядва? Освен това, той отлично знае кой е този техен Учител, самият Цар юдейски от Давидовото коляно, Син на най-висшият Бог в Мирозданието. Нима има нормален човек, на който да не му е ясно какво означава, за него самият, това предателство? Нима подобни елементарни разсъждения не са били обсъждани от учениците? Защо няма и помен за това в Евангелията? Ето тук е и акцентът на подражанието. Веднаж казано нещо и то вече е влязло като аксиома за всички. Повтаря се и до днес, говори се и от вярващи,

и от атеисти за предателството на Юда. А не са ли все пак манипулирани по-късно тези Евангелия в угода на някоя религия или за нещо друго? Няма такова събитие в историята на Новото летоброене, което да има такива колосални последствия за голяма част от населението на Земята, по повод на тяхната вяра, и което събитие да стане и нарицателно. Случаят е показателен и по отношение на самият Учител. Той сам избира своите ученици. Сам знае сценарият на своите дни до края на живота Си на тази Земя и Сам посочва бъдещият Си предател пред останалите Ученици, комуто казва: „Коего правиш, прави го по-скоро“. А как реагира Юда на тази покана? Нима той не разбира, че за Иисус няма тайни, и че скритото винаги става явно? А дали това не е договорено помежду им? Дали Юда не знае неща, които Учителят му е споделил само с него? Обаче все пак нещо не е наред с обясненията на това събитие в Евангелията. Имайки предвид инквизицията на по-късната църква и всичките ѝ злодеяния през вековете, се налага да се потърси по-правдиво обяснение на събитията след Възкресението на Христа, освен така описаните в Евангелията от Новият Завет.

Преди години, в България беше публикувана книга със заглавието „Евангелие от Юда“. Това Евангелие се публикува за първи път почти двадесет века след написването му. То е на-

мерено в пясъците на Египет, в една пещера в селото Наг Хамади заедно с други Евангелия и произведения на гностиците от епохата на първите векове от новото летоброене. Тази книга представлява част от книга наречена „Кодекс на Чакоc“, написана на коптски език. По-късно е била преведена на гръцки език, на английски, и на други езици. В Евангелието има много изтрити от времето и унищожени от влагата думи, изречения и цели страници. Тъй като Евангелието от Юда вече е преведено и издадено на български език, по-долу ще предложа версия на „тълкуване“, съобразено с най-новите знания спуснати чрез Посланиците на Бога – Секлитова и Стрелникова, така, че повествованието да изглежда по-разбираемо, а то започва така.

СЛУЖЕНЕТО НА ИИСУС ХРИСТОС В НАШИЯТ СВЯТ

Когато се е родил на Земята, Иисус проявил себе си още от детските си години. Той вършил знамения и чудеса за спасението на хората. Той имал ученици, които му помагали да разпространява своето учение. И понеже някои хора живеели праведно, а други не, Той призовава дванадесет от праведните за свои ученици и започнал да ги поучава за тайните на отвъдният свят. Разказвал им и за това, какво ще се случи в края на всички векове. Веднаж, бидейки заедно с тях в Юдея, където Той Логосът (Словото) се явил пред тях като дете. Често се появявал пред учениците си именно като дете. Когато Го запитали; „Кой е най-голям в Царството Небесно“ и Той повикал едно дете, поставил го сред тях и отговорил така:

„Истина ви казвам, освен ако не се преобразите и не станете невинни и възприемчиви като малките деца, не ще влезете в Царството Небесно. Който смири себе си като това дете, той ще е най-голям в Царството Небесно, и който приеме в Мое име едно такова дете, той Мене приема. Гор-

ко на света заради престъпленията, които се вършат, защото изкушенията трябваше да дойдат, но и горко на онзи човек, който ги твори и разпространява. Затова, ако твоята похот и удоволствието ти обиждат другите, изрежи ги и ги отхвърли от себе си. По-добре е за теб да влезеш в живота тоест, във Вечният Живот без нещо отколкото с това, което ще бъде хвърлено във вечният огън. Внимавайте, да не пренебрегнете нито едно от тези малките, защото ви казвам, че техните ангели на Небесата винаги са пред лицето на Бога, защото Човешкият Син дойде да спаси това, което беше загубено“.

Друг път, когато Той заварва учениците си, че са се събрали и седят благочестиво, отправяйки благодарствена молитва за хляба си, Той се засмял. Тогава учениците Го запитали: „Учителю, защо се смееш на благодарствената ни молитва, какво сме направили, нали това е богоугодно“? Той им отговорил така: „Не на вас се смея, а защото така прославяте вашият бог“. Учудени те Му отвърнали: „Учителю, Ти си Синът на нашият Бог“, на което Той отговорил: „Откъде Ме познавате, никой от вашият човешки род няма да Ме познае“.

Когато учениците чули това, те възроптали в сърцата си. Иисус разбрал, че те не разбират това, което им говори и казал: „Защо роптаете и се гневите? Вашият бог е във вас и неговите ангели ви карат да се гневите в душите си, а щом е така, нека този от вас, който е силен между човеците, да покаже съвършеният човек и да застане пред Мен“. Всички отговорили: „Имаме силата“. Но духовете им не се осмелили да застанат пред Него, освен Юда Искарот. Той се изправил пред Него, но не можал да Го погледне в очите и се отвърнал. Тогава Юда Му казал: „Знам кой си и откъде Си дошъл. Ти си от нетленното Барбелово Царство и аз не съм достоен да изрека името на Оногова, който Те е изпратил“. Кой тогава е този бог, който присъства в живота на всеки един от човешкият земен род? Неговото име е навсякъде в Стария Завет. Това е староеврейският Господ на евреите Бог Яхве, или Йехова, или Саваот, или Елохил. Това са все различни същности живеещи в паралелен на Земята отрицателен свят. За хората, това са богове човекомразци, които не се насищат нито от енергията на смъртта, нито на кръвта, нито на войните, нито на жестокостите и издевателствата

си до ден днешен. Това са богове, завладяли с измама земното човечество – ненаситни людоеди, които предпочетоха жертвоприношението на Авел, това което беше от кръв и животинско месо, но не и това на земеделеца Каин, което бе и причината той да убие брат си Авел. Тези, които по свое усмотрение решаваха съдбите на народите в Азия и северна Африка. Те поискаха от Авраам да положи първородният си син на жертвеника, за да го принесе в тяхна жертва. Те бяха и огънят в капината, те бяха тези, които водеха еврейският народ четиридесет години през пустинята. Те бяха избрали този народ, за да завладеят чрез него света. Сценарият им се повтаря многократно в историята на земното човечество така, както и сега. (вж. „Тайната книга на Йоан“ в Съдържанието на тази книга.)

А когато се говори за Логоса, се има предвид вечно живеещият и вечно горящ Огън, който е Първото Начало на Творението. Логос е гръцка дума, която освен Слово, означава също и мисъл, и разум, и понятие, и закон, и причина, и число.

Езотеричната философия казва, че в основата на изграждането на света е Мисъл-

та, после са възникнали числата, а всяка дума или слово е изградена от числа. Числата от своя страна имат енергетичен еквивалент, а самото Слово представлява определена жива Същност, или както е писано в книгата „Битие“ от Стария Завет в Библията – в началото бе Словото тоест, в начало бе Той, Логосът – Синът Божий, Синът на Първият Истински Човек. Той е в основата на Всичко. „Син и Отец – едно Сме, казваше Иисус“. Защо Учителят Иисус казва, че с молитвите си земният човек прославя своят бог, който е във всеки един човек, но не и в Богочовека Христос. Защото Иисус не е от този свят, защото Неговият Отец е Първият Истински Човек и това се потвърждава и от Юда Искариот, един от дванадесетте ученика на Христа. „Ти си от нетленното Барбелово Царство“, казва той на Иисус. А какво означава това? В евангелието на Апостол Филип, се говори също за Истинният Род. Това е Родът на Отец Вседържател, това е родът на Великия Сит. Това е родът, към който се стреми всеки един истински вярващ в Бога Отец – Първият истински Човек, и в Неговият първороден Син. За историята на Барбеловото Царство (вж. „Тайна-

та книгата на Йоан“), в Съдържанието на тази книга. Повествованието в „Евангелието на Юда“ продължава с тайният разговор между него и Христос.

Знаейки, че Юда мисли за нещо, което е извън този свят, затова Иисус му казва: „Отдели се от другите и ще ти разкажа за тайните на Царството. Ти и сега можеш да влезеш в Него, но много ще страдаш. Друг ще те замени, та броят на дванадесетте ученици отново да стане пълен за пред техният бог“. На сутринта, след като се случи това, Иисус отново се явява на учениците си. Те го попитали къде е бил, след като ги бе оставил предният ден. „Отидох при друг велик и свят Род“ отговаря Той. Пак Го попитали: „Господи, кой е този Род, който е по-велик и по-свят от нас, а и не е от тези царства“? Когато чул това, Иисус се засмял и казал: „Защо мислите в сърцата си за силният и свят Род? Истина ви казвам, че който се е родил от този Еон, не ще види онзи Род и никое ангелско войнство от звездите няма да господарува над онзи Род“. Когато учениците чули това, всички се смутили в сърцата си и не могли да кажат и една дума. В друг ден Иисус пак бил дошъл при тях и те му разказали как

Той им се явил във видение, понеже сънували велики неща. Те сънували юдейският храм в Йерусалим, че са отишли в него и разказват какво са видяли там. Видяли са огромен дом с голям жертвеник в него и дванадесет мъже изглеждащи като свещеници, както и едно име написано пред жертвеника, където чака тълпа народ и където свещениците приемат дарове. „Но ние продължихме да чакаме“, казват те. Тогава Учителят запитал: „Какви са тези, които принасят жертви“? Отговорили Му: „Това са хора, чакащи дълго време, някои от две седмици, други принасят в жертва собствените си деца, трети жените си в прослава и смирение един пред друг, има мъжеложици, има такива, които проливат от кръвта си, други съгрешават и вършат беззакония. А мъжете пред жертвеника призовават твоето име, а за всички злодеяния на своето несъвършенство жертвените им приноси горят“. Те казали това и мълкнали понеже се смутили в сърцата си. Иисус им казал: „Защо се смутихте в сърцата си? Истина ви казвам, че всички свещеници, които стоят пред жертвеника, призовават Моето име. И пак ви казвам, че името ми е написано пред жертвеника от родовете на

звездите чрез родовете човечески. И те в Мое име са посадили по срамен начин безплодни дървета. А вие сте онези, които сте видели да приемат жертвените приноси за бога, комуто вие служите, вие сте дванадесетте мъже, които сте видели в сънят си. Животните са приносите, а те са множеството, което сте отклонили от пътя пред този жертвеник. Властникът на този свят ще застане пред моето име и родовете на праведните ще му останат верни. След него там ще застане друг от блудстващите, след него там ще застане друг от детеубийците и друг от мъжеложците и друг от постещите. И от другите нечестивци, беззаконници и грешници, и от ония, които казват: ние сме като ангели; а те са Звездите*, които довеждат всичко до свършек. Понеже на родовете човечески е речено: ето, Бог е приел приносите ви от ръцете на свещениците, сиреч от слугите на греха. Но Господ, който повелява е Господ Вседържител. В съдния ден те ще бъдат посрамени. Не принасяйте жертви върху жертвеника, понеже тези жертви са над звездите и Ангелите ви, а там вече са принесени. Оставете ги пред

*Зад всяка звезда стои нейната Управляваща Същност.

вас да си идат в своите родове. Пекарят не може да нахрани цялото творение под небето“. Тогава Юда Му казал: „Рави, какъв плод дава този Род“? Иисус рекъл: „Душите на всеки род човечески ще умрат. Когато тия човеци изпълнят времето на царството и духът ги напусне, тялото им ще умре, а душата им ще пребъде и те ще бъдат отнесени горе“. Тогава Юда казал: „А какво ще правят останалите родове човечески? Иисус отговорил: „Не можеш да сееш зърно на камък и да береш плод. Така е и с оскверненият род и с тленната София, ръката сътворила смъртните, за да отидат душите им във вечното царство горе. Истина ти казвам, че Ангелът на божието всемогъщество ще се погрижи и за тия, на които душите им са от светите родове“. И като каза това, Иисус си тръгна. Тогава Юда рекъл: „Учителю, както изслуша всички тях, чуй сега и мене. Получих велико видение. Като чу това Иисус се засмя и му каза: „Ти тринадесети дух, защо се мъчиш толкова? Но говори и аз ще те изслушам“. Юда му рекъл: „Във видението дванадесетте ученика хвърляха камъни върху ми и ме гонеха безмилостно. И отидох на мястото където Ти отиде, подир Тебе. Видях дом, толкова голям, че не

можях да го обхвана с поглед. Наоколо се беше стекъл много народ, а домът беше с покрив от зеленина и в средата му имаше множество хора и Ти беше пред тях и аз Ти казах: „Учителю, вземи ме и мене с тия човеци“. Ти отговори така: „Звездата ти те е отклонила от пътя“. После добави: „Никой смъртен не може да влезе в дома, който си видял, понеже онова място е запазено за светиите. Нито Слънцето, нито месечината ще господаруват там, нито денят, а светиите ще пребъдат заедно със светите Ангели във вечното царство. Ето, открих ти тайните на царството и ти казах каква е грешката на звездите“. Тогава Юда рече: „Учителю, може ли моето семе да е във властта на князете“? Иисус отговори и му каза: „Ела да те заведа, но много ще страдаш когато видиш царството и целият му род“. Като чу това Юда Му рече: „Какво добро е, че ми се въздава“? Иисус му отговори: „Ти ще станеш тринадесетия и ще бъдеш отлъчен от другите родове и един ден ще получиш власт над тях. В последните дни те ще хулят твоето възнесение при Рода, в неговият свят“.

Тук Иисус нарича Юда тринадесети дух (или демон

в оригиналния текст). Юда е тринадесети дух защото е отлъчен от дванадесетте, а е наречен демон, защото истинската му същност е духовна.

Един ден Иисус казва на Юда: „Ела да ти открия тайни, каквито никой досега не е виждал. Има Велико безгранично Царство, чиито предели никой ангелски род не е виждал и там пребъдва Велик Незрим Дух, око ангелско не го е виждало и мисъл сърдечна не го е обхващала, то си остава неназовано“.

Според текста, Божието Царство е пълно със Светлина излъчвана от Високодуховни Същности, сътворени от съзидаващото Слово на Самороденият Син Божи, за да служат на Незримият Бог и да Му се покланят. Адамас беше в първият Светъл облак, който никой Ангел не беше виждал, между всички ония, наричани Бог. Той приличал на Ангел, но не бил Ангел, защото беше по образ и подобие на Незримият Отец. И създаде Той нетленният Ситов род с дванадесетте светила и двадесет и четирите Власти. По волята на Духа Той създаде седемдесет и две Светила и ги поставил в сред Нетления Род, а тези седемдесет и две Светила направил според волята на Духа да се появят сред Нетления Род триста и шестдесет Светила, за всяко Светило по пет. Техният Отец са дванадесетте Еона с по шест небеса за всеки Еон, за да има седемдесет и две небеса за седем-

десет и двете Светила, и за всяко по пет земни твърди или общо триста и шейсет земни твърди (според дните в годината, без добавените пет в календара). Била им е дадена Власт и велико неизброимо ангелско воинство, за Слава и Преклонение, а след това и непорочни Духове за Слава и Преклонение на всички Еони и небеса, и на земните им твърди. Отецът и седемдесетте и две Светила, които са със Самороденият и седемдесет и двата Му Еона, наричат множеството нетленни Всемир. В Него се появил първият Човек със силите Му нетленни, а Еонът, който се явил с Неговия Род, където са облакът на знанието и Ангелът, се нарича Ел. (тоест Бог).

...(липсват 110 реда от Евангелието, а следващите редове говорят за структурата на световите на отрицателния Йерарх, който се появява вследствие падението на София.

Тези събития са осветени в „Тайната книга на Йоан“ вж. Съдържанието на тази книга.

... Еонът подир това и рече: Да бъдат дванадесет Ангела и те да господарстват над Бездната и Преизподнята. И ето, че от облака се яви Ангел с лице, светнало като огън и осквернено с кръв. Името му е Нимро, сиреч „бунтовник“, а други го наричат Ялдаваот. От облака се яви още един

Ангел наречен Саклас. И сътвори Нимро шест ангела както и Саклас шест, за да им служат, а те произведоха дванадесет Ангела на небесата и всеки получи дял от тях. После Саклас рече на своите Ангели: нека да сътворим човек по образа на Бога и по наше подобие. И създадоха Адам и жена му Ева, която в облака се казва Зоя. С това име всички родове търсят човека и всеки нарича жената с тези имена. И князът на този свят каза на Адам: „Ще пребъдеш с потомците си“.

Юда запитал Иисус: „Колко ще живее човекът“? Иисус отговорил и казал: „Защо се чудиш, че заедно със своят род Адам е изживял живота си в мястото, където е получил царство, дълговечно както е неговият княз“? Тогава Юда запитал Иисус: „Духът човечески умира ли“? Иисус му отговорил и рекъл: „Затуй Великият е наредил на Михаил да вдъхне в човеците дух, но за кратко – за да служат, а на Гавраил да даде дух на Великият Род без да има княз, който да господарува над тях, сиреч дух и душа така, че духът, който е във вас, да пребъде в тази плът сред родовете Ангелски. Но Бог направи така, че да се даде познанието на Адам и на ония с него, така щото князете на бездна-

та и на преизподнята да не господарстват над тях. Юда рекъл на Иисус: „И какво ще правят ония родове“? Иисус отговорил: „Истина ви казвам, че за всички тях звездите ще изпълнят отреденото. Когато Саклас изпълни отреденото му време, първата звезда ще се яви на родовете и те ще изпълнят каквото са рекли. Тогава те ще блудстват в Моето име и ще принасят децата си в жертва и ще ... (липсват шест реда) Моето име и звездата ви ще властва над тринадесетият Еон“. След това Иисус се засмял. Юда казал: „Учителю, защо ни се смееш“? Иисус отговорил: „Смея се не на вас, а на грешката на звездите, понеже тия шест звезди блуждаят с тия петимата войни и всички те ще погинат заедно с творенията си“.

Тук става дума за помощника на Ялдаваот (Нимроел) – Саклас. Нимроел означава Непокорен, а Сакалас – Безумец. Те двамата са създали този наш тъмен свят, състоящ се от дванадесет Еона тоест, за всеки по шест Еона (енергетични нива), заедно с по пет земни твърди (паралелни свята). Общо десет земни твърди и дванадесет Еона (енергетични) свята.

Юда продължил да пита Иисус: „А какво ще правят получените кръщение в Твое

име“? Иисус рекъл; „Истина ви казвам, това кръщение ... в Моето име ... (липсват девет реда) на Мене. Истина ти казвам Юда, който принася жертви на Саклас ... (липсват три реда) Бог не ще прости всяка неправда. Но ти ще се въздигнеш над всички тях, понеже ще принесеш в жертва човека, в когото съм облечен.

Иисус казва на Юда, че той ще стори това, което никой ученик не ще направи. Ще помогне на своя Учител, да се лиши от плътското Си тяло, за да се освободи духовната Му Същност, която е в това плътско тяло.

„И вдигната е веч тръбата ти, гневът ти е припламнал, звездата ти ярко свети, сърцето ти укрепна. Истина ти казвам, че мнозина ще оплакват князът на тази земя, защото той ще погине. И ще се въздигне тогаз образът на Великият Адамов Род, понеже ония Род е предвечен, роден от Вечни Царства преди всички векове, преди небесната и земна твърд и преди Ангелите. Ето каза ти се всичко. Вдигни очи и погледни облака и Светлината, която е в него и звездите наоколо. Звездата, която върви пред тях е твоята звезда“.

Юда вдигна очи и видя светлия облак и влезе в него. Които стояха отдолу, чуха от облака глас и той каза: ... Велик Род образ ... липсват пет реда.

... и Първосвещениците им заговориха с тих глас, понеже Иисус беше отишъл за молитва в горницата. Но някои книжници стояха и бдяха, за да Го задържат по време на молитвата, а се страхуваха от народа, понеже всички Го смятаха за Пророк. Отидоха те при Юда и му казаха: „Какво дириш тук? Ти си Иисусов ученик. Юда им отговори както пожелаха. И взе пари и им Го предаде.

ТАЙНАТА КНИГА НА ЙОАН

Учението на Спасителят и Откровението Му за Тайнствата

Апокриф на Йоан (Berlin Papyrus No-8502)

Това се е случило в един от дните, когато Йоан брат на Яков, а те са синове на Зеведей, се изкачвал към храма и към него се приближил един фарисей, чието име е Ариман* и му казал: „Къде е Той, твоят учител, комуто си последовател“? И аз му отговорих: Той отиде на мястото, от което е дошъл. Казва ми фарисеят: „Слъжа ви е съблазнил Назореят, напълнил е ушите ви с лъжи и е заключил сърцата ви. Той ви е отклонил от традициите на вашите бащи“! Чувайки това, Йоан вместо към храма се отправил към едно пусто място в планината и е бил много печален в сърцето си, казвайки си: „Как беше избран Спасителят и защо е бил изпратен в света от Своят Отец и кой е Неговият Отец, който Го е изпратил? И какъв е този Еон, в който ние ще отидем? Защо Той казваше, че този Еон, в който ще отидем, е приел образът на нетле-

нен Еон и не ни обясни какъв е този Еон. Веднага, след като си помислих за тези неща, небесата се разтвориха и се освети цялото творение, което е под небето, и потрепери целият свят. Аз се изплаших и видях в светлината дете. И то се преобрази във вид на старец, от който струеше светлина. Гледайки към него, аз не разбрах какво е това чудо: дали е форма, чиито образи са множество в светлината, защото те се появяваха една от друга или беше само една многолика форма. Тогава старецът проговори: „Йоан, Йоан, защо се съмняваш и защо се страхуваш? Нима ти е непознат този ми вид, не бъди малодушен! Аз съм с вас по всяко време. Аз съм Отец, Аз съм Майката, Аз съм Синът. Аз съществуващият вечно, неопетненият и неоскверненият. Сега съм дошъл да ти обясня, какво съществува, какво е съществувало и какво трябва да стане, за да узнаеш за невидимото и за видимото, и да ти обясня за Съвършеният Човек.

Сега повдигни своето лице и слушай, за да възприемеш тези неща, на които Аз ще те науча днес и да ги предадеш на своите братя по Дух, на тези, които са от Непокколебимия Род на Съвършения Човек“.

И аз поисках да науча. А Той ми каза: „Единичност – това е единовластие, това е монархия, над която никой не властва, това е Бог и Отец на Всичко, невидим Свети Дух, пребиваващ над Всичко, съществуващ в своята нетленност, живеещ в чиста Светлина, тази, към която никой не може да погледне. Той е невидим Дух и не следва да се мисли за Него като за Бог или, че Той съществува в определен образ, защото Той превъзхожда боговете. Това е власт, над която никой не властва, защото никой не съществува преди Него. Той не пребивава в нищо по-малко от Него Самият, а всички пребивават в Него. Той е вечен и затова не се нуждае от нищо, нали Той е напълно свършен.

Той е Безпределен, защото не е имало такъв преди Него, който да Му наложи някакъв предел. Непостижим, защото не е имало никой преди Него, за да Го изследва.

Неизмерим, защото не е имало никой преди Него, за да Го измери. Невидим, защото никой не Го е виждал. Вечен, съществуващ вечно. Неизречен, защото никой не може да Го разбере, за да разкаже за Него. Неназован, защото няма такъв преди Него, за да Му даде име. Неизмерима Светлина,

непорочна, свята, чиста, неизречена, съвършена в нетленността си. Нито съвършенство е това, нито блаженство, нито божественост, но много по-добро. Нито е телесно, нито безтелесно, нито е велик, нито е малък. Невъзможно е да се каже, какъв е Той и на какво е подобен. Никой не може да Го разбере. Той не е нещо, което съществува, но е много по-добро, не е като избран, но като принадлежащ на Себе Си. Той не е причастен към Еоните и Времето не съществува за Него, защото Той не приема ограничения от друго, когото сам назначава. И Той не се нуждае от нищо, защото нищо не съществува преди Него. Защото Той съзерцава Себе си в Собствената си Светлина. В Своето величие, Той притежава неизмерима непорочност. Вечност, даваща вечност, Живот, даващ живот, Блажен, даващ блаженство, Знание, даващо знание, Благост, даваща благост. Състрадание, даващо състрадание и избавление. Милост, даваща милост, не защото притежава, а защото дава. Неизмерима непостижима Светлина. Той не е нещо, което съществува, нещо избрано сред боговете, но като нещо принадлежащо само на Себе си. Той няма Време, кое-

то да Го ограничава, не е причастен към някакъв Еон – защото други са приготвили Еон за Него. Той си е самодостатъчен, защото Той Сам е пълнотата на Светлината, за да опознае чистата Светлина.

Какво да ти кажа за Него непостижимият?

Това е образ на Светлината, доколкото мога да Го разбера, защото кой може да Го разбере някога? Неговият Еон е нетленен, Той е спокоен и пребивава в мълчание, почиващ, съществуващ преди Всичко. Нали Той е глава на всички Еони, а има ли и още нещо в Него? Нали никой от нас не разбира какво принадлежи на Неизмеримия освен този, който е бил в Него. Той Сам ни разказа това, Той опознаващият Самият Себе Си в Собствената си Светлина, която го обкръжава, която е източник на Жива Вода, Светлина, пълна с чистота. Източникът на Духа е изтекъл от Живата Вода на Светлината и е обхванал всички Еони и светове. Във всички форми Той съзерцава Своят Образ, виждайки го в източника на Духа – Светлината на Водата и Го изучава.

И Неговата Еноя (Мисъл/Първоначалното Познание тоест, Истината) се е проявила в сиянието на Светлината пред Него в

действие; А това е именно Силата, която е преди Всичко тоест, съвършената Проноя (Предвиждането) за Всичко. Тя е Светлината облик на Светлината, образ на Невидимият, който е съвършената Сила Барбело, съвършеният Еон на Славата, въздавайки Му Славата, която е била в Него, защото Тя Го познава. Тя е първата Еноя (Мисъл), Негов Образ. Тя станала първият Човек, който е девствен Дух, Троен мъж, притежаващ три Сили, три Имена, който е три пъти роден. Еон, който не старее, който е двуполов и е произлязъл от Неговата Проноя (Предвиждане) и има три андрогинни Имена.

Тогава Барбело помолила девственият незрим Дух да ѝ даде Предвиждането (Първоначалното Знание). Когато Той се съгласил, Първознанието се изявило заедно с Провидението, което пък произлязло от Мисълта на незримият девствен Дух и Те въздали Слава на невидимият Дух и на съвършената Сила Барбело, защото са възникнали благодарение на Тях.

Отново, Барбело помолила да ѝ се даде Нетленност и Духът се съгласил. Когато Той се съгласил, Нетленността се появила заедно с Еноя и Предвидимостта, въз-

давайки Слава на Невидимият Дух и на Барбело, защото Нетленността възникнала благодарение на Тях.

И помолила Барбело да ѝ се даде Вечен Живот, за което невидимият Дух се съгласил. И когато Той се съгласил, се явил Вечният Живот и всички Те, новопоявилите се въздали Слава на Духа и на Барбело, защото Те са възникнали благодарение на Нея чрез проявата на невидимият Дух.

Тези пет Еона на Отеца, са Еноя Мисълта, Промисълът тоест, Първоначалното Знание или Истината, Силата на Славата Барбело, Нетленността и на Вечният Живот. Те са Образ на Невидимият. Тази Петица е двуполова тоест, това са Десет Еона или Отецът – Първият Човек и Единороден Син.

Барбело погледнала съсредоточено в чистата Светлина обкръжаваща незримия Дух със Своето Сияние и забременяла от Него. Родила Искра от тази блажена Светлина, но тази Искра не била равна по своето величие на Отеца. Това е Самороденият, който се появил от Отеца, но с подобна на блажената Му Светлина и неравна на Неговото Величие. Това е Единосъщностният Бог Христос, появилият се Син на

Майката Отец тоест, Самороденият единствен Син на Отеца е непорочна Светлина. И се зарадвал незримият девствен Дух за появилата се Светлина, първият, който се явил от Първата Сила, която е Негова Проноя – Неговият Промисъл или Първоначалното Знание. И Той Го помазал със Своята благодат, за да стане Синът съвършен, без недостатък в благодтта Си, защото е бил помазан с благодтта на невидимият Дух, който му се явил, и Той приел помазването от девственият Дух.

В същият момент, приемайки благодтта от Духът, Той прославил Светият Дух и Съвършеният Промисъл, благодарение, на което Той се е разкрил. И помолил да Му дадат сътрудник тоест, Ум и Духът се съгласил с радост. Когато невидимият Дух се съгласил, тогава и Умът се е разкрил. И този Ум се появил с Христос, прославяйки Духът и Барбело. И всички те се появили в мълчание и мисли.

Тогавя Невидимият Дух пожелал да сътвори дело. И Неговото Желание станало дело и То се явило с Ум и Светлина, въздавайки Му Слава (тоест, на Невидимият Дух). И Словото (Логосът) следвало след Желанието, защото чрез Словото, Христос

– Себероденият Единосъщен Бог създаде всичко.

Явили се Вечния Живот с Неговата Воля и Ума с Предвидимостта. Тогава Вечният Живот и Желанието, Умът и Промисълът (Първото знание) прославили незримият Дух и Барбело, защото Те се появили благодарение именно на Нея. И оформил Светият Дух Единосъщностният вечен Самороден Бог, Своят и на Барбело Син Христос, за да Го представи пред вечният девствен Невидим Дух, Когото Той почел с Велика почит, защото Е възникнал от Неговата първа Еноя (Мисъл), Този, когото Невидимият Дух поставил над Всички – Истинският Бог. И Той Му дал цялата Власт и Истината, пребиваваща в Него тоест, в Невидимия Дух, за да може Той да знае всичко, Този, който се нарича с име, превъзхождащо всяко име, защото то ще бъде изричано само от тези, които са достойни за Него. Защото от Светлината тоест, от Христос и Нетленността, като дар от божественият Дух и от Единосъщностният Бог се явили четири Велики Светила, за да Му се представят, както и още три Същности, които са Волята (Желанието), Мисълта и Живота, а четири Същности са

Сили – Разум, Милост, Чувство, Мъдрост. Милостта пребивава в първия Еон със Светилото Армозил тоест, първият Ангел на Светлината в първия Еон. Заедно с този Еон са и три други Еона: Милост, Истина, Образ. Второто Светило – Орояил, Той поставил над вторият Еон и с него още три Еона тоест, Замисъл, Чувство, Памет. Третото Светило е Давийте, което Той поставил над третия Еон и с него още три Еона тоест, Разум, Любов, Идея. Четвъртото Светило е Илилит, което Той поставил над четвъртия Еон и с него още три Еона тоест, същностите на Съвършенството, Мирът и Премъдростта (София). Това са Същностите на четирите Светила стоящи пред божественият Самороден тоест, дванадесет Еона, предоставени на Сина, на Великият Себероден Христос, по волята и дар от Невидимия Дух. Дванадесет Еона принадлежат на Себеродения Син по волята на Светият Дух, Себероден от Предвидимостта на съвършеният Ум чрез Откровението на Волята на невидимият Дух и Волята на Самороденият съвършен Истински Човек, първото Откровение на Истината този, когото девственият Дух е нарекъл Древният Адам и Го е поставил над първият Еон, при

първият Еон на Армозил и с Него са Неговите Сили. И Невидимият Дух Му дал неотделима мъдра Сила. Тогава Адам казал: „Славя и благославям Невидимият Дух, защото благодарение на Теб са възникнали всичките неща и всички неща ще се върнат обратно при Теб! Но Аз ще благословя, ще прославя Теб и Единосъщностният Себероден и съвършеният Ум с три Еона – Отец, Майка, и Син – съвършена Сила“.

II

И Адам поставил своят син Сит да властва над вторият Еон, при второто светило Оройаил. В третият Еон е бил поставен родът на Сит (Родът на непоколебимите), а душите на Светиите, които пребивават вечно, са поставени под ръководството на третото Светило Давийте. В четвъртият Еон са поставени душите на онези, които са познали духовността в пълнота, но са проточили времето и след това са се покаяли. Те ще останат при четвъртото Светило Илилит. Това са творения, които са прикрепени към Илилит и прославят вечно невидимият Дух.

Но София Епиноя, бидейки Еон, замислила посредством помисъл към незримият Дух и Промисълът (Първото Знание), да прояви образ от себе си, при това без да се обедини с нейният Дух, Който не бил съгласен с нея, а също не се съгласил и нейният съпруг, мъжкият девствен Дух. Тя не намерила друг, който да се съгласи без благоволения на Духа и знанието на собственият ѝ съпруг, и да извърши този разврат, който е в нея. Но нейният помисъл не би могъл да остане безплоден и нейното творение се появило несъвършено, безобразно по своят вид, защото тя го направила без своята половинка като незавършено създание, различно от нейният Образ, понеже тя го е създала без съпругът си. И то не приличало по вида си на майката, тъй като е с различен образ. Когато тя видяла своето желание, то се превърнало в променлив образ – змия с лице на лъв. Очите му били като искрящи огнени светкавици. Тя го изхвърлила далеч от мястото където е било създадено, за да не го види никой от безсмъртните, тъй като го е създала в невежество. И тя го съединила с облак Светлина и го поставила на престол в средата на облака така, че никой да не може

да го види, освен Светият Дух, наречена Зоя – Майка на Живите и Тя го нарекла с името Ялдаваот. Това е първият Архонт и той получил голяма сила от своята майка. Той се отделил от нея и напуснал местата, където е бил роден, завладявайки други места, като сътворил за себе си Еон, пламтящ със светъл пламък, този, в който е и сега. И той се съединил със своето безумие, което пребивава в него и породил Власти за себе си – дванадесет Ангела. Всеки от тях е при своят Еон, по образец от Еоните на безсмъртните. И той създал за всеки от тях по осем Ангела и трижди силни Ангели, които да са под неговата власт. Триста и шестдесет Ангела и неговата троица от Сили, по подобие на първият Образ, който е пред него. Когато се появили Власти от първородителят си, първият Архонт на Тъмнината, поради неведение за това, кой е техният създател, имената им са дадени случайно, като Първият властник се казва Яот, а поколенията му го наричат Жътваря; вторият е Арма тоест, око на огъня; третият е Калила Умбри; четвъртият е Иобил; петият е Адонаи, шестият е Саваот; седмият е Кайнан или Каи, когото човешките поколения наричат Слънце; ос-

мият е Авел; деветият е Абрисен; десетият е Иобил; единадесетият е Мелхеир-Адонеин; дванадесетият е Велиас, който властва над бездната на Ада. Те имат и други имена породени от страстите и от гнева. Те са им дадени според истината, разкриваща тяхната природа. А Саклас ги нарича с тези имена според блясъка и силата им, защото от време на време те се отделят и отслабват, а от тези имена те се усилват и увеличават. И той поставил седем царе, всеки над небесна твърд, над седемте небеса и петима над Хаоса на Преизподнята, за да царуват там. Имената им са според Славата, която е над всяко от небесата: първото е Яот, с лице на лъв; второто е Елоай, с лице на магаре; третото е Астафай с лице на хиена; четвъртото е Яо, с лице на седемглава змия; петото е Адонай, с лице на дракон; шестото е Адони, с лице на маймуна; седмото е Саббатай, с ярко огнено лице. Това са седмината от седмицата. Тези същности управляват света. И Архонта ги е надарил с огънят си, но не им го изпратил чрез Силата на Светлината, получена от майка си. Все пак, нали той е тъмнината на невежеството. Светлината, смесена с тъмнината, кара тъмнина-

та да свети; тъмнината, като се смеси със Светлината, я помрачава и не става нито Светлина, нито тъмнина, но се разболява. А болният Архонт има три имена:

Първото му име е Ялдаваот, Второто е Саклас, а третото е Самаел. И той е нечестив в своето безумие, което пребивава в него, защото казва: „Аз съм Бог ревнив и няма друг Бог освен Мен“, без да знае силата си и мястото, от което е излязъл. И сътворил Архонтът седем Сили за Еоните си, а Силите създали за себе си, всяка по минимум шест Ангела, докато не станала 365. Ялдаваот притежавал множество форми и превъзхождайки всички останали е можел да ползва форми по свое желание. Пребивавайки сред Серафимите, той ги дарил с огъня си. Затова станал Господар над тях, благодарение силата на Славата, която за него идва от Светлината на неговата майка. Затова той се нарече Бог, защото не беше послушен за мястото, от което е излязъл. И той смеси в своята мисъл Властите, пребиваващи в него, със седемте Сили и когато казал, те се появили и дал име на всяка от Силите. Започнал от най-висшите. Първата Сила при първата Власт е Яот, която нарекъл

Проноя (Предвиждане); втората при втория Елоай нарекъл Божественост; третата при третия Астафай нарекъл Благост; четвъртата при четвъртият Яо нарекъл Огън; петата при петият Саваот нарекъл Царство; шестата при шестия Адонеин нарекъл Разум; седмата при седмия Саббатай нарекъл Премъдрост (София). Те имат твърд за всяко небе и един Еон, по подобие на Еона съществуващ изначално, създаден по образа на Нетленните. Имената им са дадени според Славата на небето, за разрушаване на Силите. А имената, дадени им от техният родоначалник, стават Сила в тях, докато имената, дадени им според Славата на небето, за тях са гибел и безсилие така, че те имат по две имена.

III

И всички неща, (създавайки техният образ), той нагласил по подобие на първичните Еони, така, че да ги създаде по образа на нетленните. Не защото е виждал нетленните, но Силата, която била в него и която е получил от своята майка, е породила в него подобие на създаване.

И така, това започнало да се разчува и майката разбрала за порокът си, когато намаляло сиянието на нейната Светлина и тя помръкнала, защото и съпругът ѝ не бил съгласен с нея, а в същото време, тя била порицавана от Своята Плерома (Своят Енергетичен свят). Тогава аз казах на Господа: Господи, какво е това „носи се“? Той се засмя и отговори: „Не мислете, че това е, както е казал Мойсей „над водите“. Не, но като видяла злото, което се появило и отделянето, което извършил синът ѝ, тя се разкажала. И тогава на нея ѝ било определено забвение в мрака на невежеството. Тя започна да се срамува и не се осмелилила да се завърне в Еонът Си, а се движела носейки се насам и натам в тъмнината на незнанието. Това движение е „носи се“. Наследил надменността и Силата от майка си, защото беше невеж, Архонтът, мислейки, че няма друг освен нея, беше в неведение относно множеството, което я превъзхожда. Виждайки многото Ангели, които беше създал, той се възвиси над тях в сърцето си. Майката, научавайки за недоносчето на Тъмнината, което е несъвършено, се покажала с изобилни сълзи. И молитвата на нейното

покаяние била чута, а за нея се молели и нейните братя. Тогава невидимият Свети Дух приел молитвите и излял върху нея дух от Плеромата ѝ. Към нея слязъл съпругът ѝ, за да поправи грешките ѝ чрез Проноя (Първичното Знание). Затова тя била вдигната в собственият си Еон, но поради голямото незнание, което проявила, останала на деветото небе, докато не изправи своят недостатък. Тогава се чул глас от небето, от висшият Еон, който казал: „Има Човек и Син Човешки!“. Това чул и първият Архонт Ялдабаот и помислил, че това е гласът на майка му и не разбрал откъде е излязъл гласът. По такъв начин светият и съвършен Отец-Майка, съвършеното Провидение, невидимият Образ тоест, Отецът на всичко, Този, в Който всичко е възникнало, Той Първият Човек, им даде да разберат за Себе си чрез образа на човек. И цялото архонтство на седемте Власти изумено гледало, защото когато Отецът явил Своето подобие в образа на мъж и научавайки за това, затреперил целият Еон на първият Архонт и основите на бездната се отместили, и от водите, които са над веществото се осветила долната страна на явеният се Негов Образ.

И когато всички Власти и първият Архонт погледнали, видяли цялата долна част на основите на Мирозданието осветена. А на Светлината се отразявал образът Му във водата. Тогава Ялдаваот казал на Властите, които били с Него: „Елате да създадем човека по образа на Бога и по наше подобие, за да бъде неговият Образ Светлина за нас“. И те творили с общи сили, според знаците, които им били дадени и в подражание на Съществуващото начало – Съвършеният Човек. Всяка от Властите дала признак за подобие на образа, който те са видели в душите си. Така те сътворили същност, подражавайки на Първият съвършен Човек и казали: „Да го назовем Адам, за да стане за нас името му и неговата Сила Светлина за нас“.

И започнали отвътре Силите. Първата, Божествеността сътворила душата на костите; втората Благостта създала душата на сухожилията; третата Огънят създала плътската душа; четвъртата, Проноя (Предвидимостта и Първичното Знание) създала душата на мозъка и цялото изграждане на тялото; петата – Царството създала душата на кръвта; шестата – Разумът, създала душата на кожата;

седмата – Премъдростта създала душата на окосмяването; и така те построили цялото тяло. И техните Ангели стояли над тях тоест, над изготвянето на душите. Те създали от тези души, които първоначално са били изготвени от Властите като душевна същност, подредеността на свързаните членове на тялото.

Първият започнал да създава главата. Етерафа-оп-Аброн сътворил главата му; Минингестроит сътворил главния мозък; Астерехмин – дясното око; Фаспомохам – лявото око; Иероним – дясното ухо; Биссум – лявото ухо; Акиорим – носът; Банин Ефрум – устните; Амин – зъбите; Ибикан – постоянните зъби; Базилиадими – сливиците; Ахха – езичето; Адабан – шията; Хааман – прешлените; Деархо – гълтача; Тибар – (дясно рамо; [...] –) лявото рамо; (Мниахор – десен лакът; [...] –) ляв лакът; Абитрион – дясна предмишница; Еванфин – лява предмишница; Крис – дясна ръка; Билуай – лява ръка; Тринеу – пръсти на дясна ръка; Балбил – пръсти на лява ръка; Крима – нокти на ръцете; Астропс – дясна гръд; Барроф – лява гръд; Баум – дясна подмишница; Арарим – лява подмишница; Арехи – корем; Ффави – пъп;

Синафим – коремна кухня; Арахефопи – ребра отдясно; Забедо – ребра отляво; Барриас – (дясна страна; Фнут –) лява страна; Абинленархеи – костен мозък; Хнуменинорин – кости; Гисоле – стомах; Агромавма – сърце; Бано – бял дроб; Состр апал – черен дроб; Анисималар – далак; Фопитро – вътрешности; Библо – бъбреци; Роерор – сухожилия; Тафрео – жлъчка; Ипуспобоба – вени; Бинеборин – артерии; Аатоименпситеи – принадлежи му дишането на всички членове; Инфоллея – цялата плът; Бедук – дясна става крак; Арабий – член отляво; Ейло – тестиси; Сорма – гениталии; Горма и Охлабар – дясна страна; Небрит – лява страна; Псириим – бедро десен крак; Асаклас – бедро ляв крак; Ормаот – десен крак; Иминун – ляв крак; Кникс – десен пищял; Тупило – ляв пищял; Ахиил – дясно коляно; Фними – ляво коляно; Фиутром – дясно стъпало; Боабел – пръсти на десен крак; Трахун – ляво стъпало; Фикна – пръсти на ляв крак; Миамаи – нокти на краката;

IV

А тези, които ги превъзхождат са седем: Афот, Армас, Калила, Иабил, Саваот, Каин, Авел. Действащите частично на членовете: в главата – Диолиמודраз; в шията – Йаммеакс; в предплешката – Йакуиб; в лявата плешка – Уертон; в дясна ръка – Удиди; в лявата ръка – Арбао; в пръстите на дясна ръка – Лампно; в пръстите на дясна ръка – Лиекафар; в дясна гръд – Барбар; в лява гръд – Имаи; в гръдната клетка – Писандраптис; в дясна подмишница – Коади; в лява подмишница – Одеор; в ребрата от дясно – Асфиксис; в ребрата отляво – Синогхута; в корема – Аруф; в червата – Сабало; в дясната част – Хархарб; в лявата част – Хфаон; във всички генитали – Бафинот; в десен крак – Хукс; в ляв крак – Харха; в десен пищял – Ароир; в ляв пищял – Тоехта; в дясно коляно – Аол; в ляво коляно – Харанир; в дясно стъпало – Бас-тан; в пръстите на стъпалото – Архентехт; в ляво стъпало – Марефнунт; в пръстите на стъпалото – Абран.

Имащите сила над тях също са седем: Михаил, Уриил, Асменедас, Сафасатоил, Аармуриам, Рихрам, Амиорпс. И този,

който е над чувствата – Архендект; и този, който е над възприятието – Дифарбатас; и този, който е над въображението – Уммаа; и този, който е над съгласието – Аахиарам; и този, който е над всички желания – Риарамнахо. Източниците на демоните, които са в цялото тяло са четири: топлина, студ, влага, сухота. На всички тях майка им е веществото. А над топлината господства Флоксот; над студа господства Ороорротос; над сухотата господства Еримахо, а над влагата господства Афирос. Майката на всички тези стои посред тях и се нарича Онорофохрасс, безпределна е и е смесена с всички цитирани по-горе и тя наистина е вещество, защото те се хранят от нея. Има четирима началника на демоните: Ефемемти, принадлежащ на наслаждението; Йоко, принадлежащ на похотта; Ненентофни, принадлежащ на печала; Блаомен, принадлежащ на страха. Майката на всички тях е Есфенсис-ух-Елиптое. И от четирите демона са се появили страстите. А от печала – ревност, завист, мъчение, безпокойство, болка, безмилостност, тревога, скръб и останалото. От удоволствията са се появили много злини, и напразната похвала, и много подобно на

това. А от похотта – гнева, яростта със злоба и влечение към горчивото, ненаситност и подобното на тях.

А от страхът – объркване, раболепие, мъка, срам. Всички подобни са полезни и вредни. Мисълта е тяхната истина – това е Анаро тоест, глава на веществената душа, пребиваваща заедно с Есфесис-ух-Елиптое. Броят на Ангелите е 365. Всички те са работили над него, докато част след част, не се е завършило от тях душевното и вещественото му тяло. Нали има и други над останалите страсти за които Аз не съм ти казал. Ако ти искаш да научиш за тях, това е записано в книгата на Зороастър. Трудили са се всички Ангели и Демони, докато не изготвили душевното му тяло.

И цялото тяло, останало задълго време бездействено поради това, че нямало Силанито в седмината Власти, с която да го оживят, нито в триста и шестдесетте Ангели, които са изграждали отделните членове. И останало цялото им изделие празно и неподвижно за дълго време.

А Майката пожелала да Си вземе силата на разврата, която е отдала на синът си първият Архонт. Тя влязла в непорочност и се помолила на Отеца на всичките неща,

Чието милосърдие е огромно, а той е Бог на Светлината. Той изпратил на Архонта, според волята Си, светият Единосъщен с четири Светила в образа на Ангели и Те му дали съвет, как да вземе силата на майка си, и му казали: „Духни в неговото лице с духът, който е в теб и изделието ще оживее“. И той духнал в него със своят дух, който пък е Силата получена от неговата майка и тялото се раздвижило веднага. Архонтът не разбрал какво става, нали живее в невежество, и силата на майка му излязла от Ялдаваот и влязла в душевното тяло на Адам, изготвено по подобие на Предвечният, и то започнало да се движи и постепенно станало силно и светнало. Тогава останалите Сили завидяли на тялото, нали то се е появило благодарение на всички тях и те са отдали своята Сила на човека. И неговата мъдрост се засилила повече от тази на създателите си и на първият Архонт. Разбрали, че той светел, понеже е по-мъдър от всички тях и е изчистен от злото, затова го взели и го хвърлили в ниската част на цялото вещество.

Блаженият Майка-и-Отец, Благодетелен и Милосърден, се смилил над силата на Майката, отвлечена от първият Архонт,

защото те архонтите, ще имат вечно власт над тялото на Адам. И поради Своето Велико Милосърдие Той изпратил Своят Благотворящ Дух за помощник на първият Човек, който се спуснал надолу в семето (тялото), и който бил наречен „Адам“. Това е Епиноя (Мисълта) за Светлината, тази, която е излязла от Него и е била наречена Зоя (Живот). Тя служи на цялото творение, поставяйки го в неговият собствен съвършен храм и възстановявайки го в неговата пълнота, наставлявайки го при слизането му относно неговият порок, поучавайки го и за неговият възход, път по който да се издигне след падението. А Епиноя на Светлината е скрита в Адам, за да не разберат архонтите и за да може подобната нам сестра София, да поправи своите пороци посредством Мисълта за Светлината.

V

И човекът започнал да свети от блясъка на Светлината, която е в него и Мисълта му се възнесла над сътворилите го. И те видели, че мисълта му е възнесена и направили съвет с цялото Ангелство на ар-

хонтите и останалите им Сили. Тогава те смесили огън и земя с вода и пламък, и ги отнесли заедно с четирите вятъра раздухващи огъня, съединявайки ги един с друг, като направили голяма размирица и отнесли човека в сянката на смъртта. Те направили още едно копие, обаче този път от земя, вода, огън и въздух тоест, от материя, тъмнина и страсти, заедно с Подраздателен Дух. Така е създаден ковчега на тялото и това е, с което са облекли човека, извайвайки го отново от земя, огън, вода и материален дух тоест, дух на невежество, на тъмнината и похотта, както и подраздателен дух тоест, това е смърт за новосъздаденото тяло и това, с което разбойниците облякоха човека, са оковите на забравата. И той стана смъртен човек. Това бе първият човек, който слезе и първият бе разделен от половинката си. Но Мисълта за Светлината, която беше в него, събуди мислите му. И първият Архонт отнесе човека в Рая, това мястото, за което Архонтът говори, че за него е място на блаженство, за да излъже Адам, понеже тяхната наслада е измамата и безчестието им са дърветата, а техният плод е неизлечима отрова, и тяхното обещание е смърт за човека. Това

е дървото на техният живот. Тяхно е дървото, което са посадили заради плодовете му, на което поставили забрана, а змията тоест, Архонтът е казал „яж“ защото насладата им е горчива и измамна, а красотата им е незаконна, и дърветата им са безчестие, а плодовете им са неизлечима отрова и обещанието им е смърт. Това е дървото на техният живот, което те поставиха в средата на Рая.

Тогава Христос продължи: „Аз ще ви кажа каква е тайната на техният „живот“. Това е подражателният дух, който произлиза от тях, за да се отвърне човекът и да не научи за своят духовен свят. Дървото от такъв род, каквото те създават помежду си или подобие на техният дух, чийто корен е горчив, и чиито клони са смърт, а сянката му е ненавист и измамата е в листата му, и издънките му са помазването на лукавството, и плодът му е смърт, а похотта е семето му и то расте в тъмнина. Тези, които ядат от него, обиталището им е адът, а тъмнината е място за почивката им. Дървото, което те нарекоха „дърво за познаване на добро и зло“ е всъщност Епиноя на Светлината, тази, срещу която те издадоха заповед, за да не вкусват хората

от това дърво тоест, да не я слушат, защото тази заповед бе издадена против човека, за да не гледа той във висините към своята Плерома (Висш енергетичен Свят) и да не осъзнае своята откъснатост от този Свят. Но Аз, Аз ги научих да вкусят от плодовете на това дърво“. И казах на Спасителя: „Господи, нима змията не научи Ева да вкуси от плода“? Спасителят се засмя и ми каза: „Змията ги научи да вкусят от жаждата за мръсотия и погубен чрез коитусът, за страстите на тлението, защото това на змията ѝ е полезно. И тя знаеше, че Ева няма да я послуша, понеже е по-мъдра от нея. Архонтът пожелал да отнеме силата, която е била дадена от тях на Адам и наложил забравата върху Адам“. Тогава запитах Христа: „Какво е забравата? И Той ми отговори: „Не е така, както Мойсей написа, че Архонта „го заставил да заспи“, всъщност той е успал неговите чувства с „мантията на забравата“, той го е обременил с безчувствие, защото той е Господ на тази Земя (както е казал чрез пророк Исая, а ти си чул, нали той казва в своята първа книга, че го е успал, но само в неговите чувства, та Той казва чрез пророка: „Ще утежня сърцата им, за да не се обър-

нат, да видят и да се изцелят“ Ис 6:10). Тогава Епиноя (Мисълта на Светлината) се скри в него (в Адама) и първият Архонт пожела да я извади от неговите ребра. Понеже Мисълта на Светлината е неуволима, когато Тъмнината я преследва, затова тя не успя да я достигне. Тогава Ялдаваот пожела да изтръгне Силата от себе си, за да направи ново копие, но вече във формата на жена. И той оживи копието пред себе си, но не така както казва Мойсей, че „той извади ребро и му сътвори жена“. В този час Адам се събуди от опиянението на тъмнината, а Епиноя отхвърли „покривалото на чувствата“ от неговото сърце и Адам видя жена пред себе си. Веднага му се яви Светла Мисъл и той позна своето подобие казвайки: „Тя от днес е кост от моите кости и плът от моята плът. Затова човекът ще остави своите баща и майка и ще се прилепи към жена си, и те ще бъдат две плъти в едно и ще бъде изпратена от съпругът на Зоя, Майка, която ще изчисти Ева от нейният порок. И затова Адам ѝ е дал името Зоя „Майката на всички живеещи“ тоест, Провидението на Висшето Самовластие и на Мисълта, която се яви. Чрез външната Власт и откровението, Епиноя (Мисълта)

бидейки в образа на орел научи Адам на знанието, именно чрез Дървото на познанието. Тя ги научи да вкусват знанията, за да си спомнят за своята Плерома (Висшият Свят откъдето са слезли душите им), защото и двамата са страдали от порока на незнанието. Нашата сестра София се възнесе в невинност, за да изправи и своят недостатък. Затова тя бе наречена Зоя тоест Майка на живеещите, Провидение на Висшето Самовластие и на Мисълта (която се яви). И благодарение на Нея те вкусиха от съвършеното познание. Аз се явих под формата на Орел кацнал върху дървото на Познанието тоест, Мисъл от Провидението на чистата Светлина, за да ги науча и да ги вдигна от дълбините на съня, защото те и двамата бяха в падение и разбраха за своята голота. Яви им се Епиноя като Светлина, пробуждаща мислите им.

Когато Ялдаваот научи, че те са се отдалечили от него, той ги прокле и прибави заповед към жената, мъжът ѝ да господства над нея, без да знае за тайнството, което е станало по Висша Воля. Неговите слуги се страхували да не го прокълнат и да открият невежеството му. Всичките му Ангели се събрали и изгонили Адам и Ева

от Рая. Ялдаваот облякал Адам с тъмнината на мрака. Тогава видял девица стояща около Адам и се изпълнил с безрасъдство и пожелал да има потомство от нея. Тя била осквернена от Архонта и той породил първият си син Яхве, а също и вторият, Елохим. Яхве във вид на мечка, а Елохим във вид на котка. Единият е несправедлив, а другият е справедлив. Той поставил Яхве над водата и земята, а Елохим над огъня и въздуха. И нарекъл имената им: Каин и Авел, заради своето коварство. Тези същности, се наричат така във всички родове и до днес.

VI

Оттогава остана коитусът в брака благодарение на първият Архонт и той пося страстта към размножаването в Адам и възбуди с помощта на коитуса създаването на подобни тела, като ги изпълни със своят подражателен Дух. Той постави два архонта над Началата така, че да управляват гробницата (тялото) на човека. Когато Адам позна подобие на собствената си същност, той породил подобие на себе си

и го нарече Сит, подобно на раждането, което е в небето, в Еоните, по такъв начин, както Майката (на всички живеещи) изпраща принадлежащият ѝ Дух. Духът слиза от Нея, за да пробуди същностите, подобни на Него, по образа на Плеромата (Духовният свят), за да ги пробуди от забравата и злото на гробницата (тялото). По такъв начин Духът пребивава известно време и се труди над потомството, така, че когато излезе Дух от светите Еони, е за да го изчисти от порока, за да поправи Еона, за да стане Той свята Плерома и да бъде Той непорочен.

Така, Духът слиза във формата, подобна на нея и отразяваща тези, които са в пълнота, за да приготви жилища за вечните, които идват отдолу. А първият Архонт ги напои с водата на забравата, за да не научат откъде идват. И остави семето за известно време така, че духът, когато слезе от светите Еони, да го възстанови и изцели от недоста тъка и цялата пълнота да стане свята и без недостиг“.

И казах на Спасителя: „Господи, всичките ли души ще бъдат спасени в непорочна Светлина“? Той ми отговори така: „Ти вникна с разбиране във Велики неща, защото

е трудно те да се открият на други, освен на тези, които са от Непоколебимия Род. Тези, върху които ще благоволи Духът на Живота, а те са били свързани със Силата и те ще бъдат спасени и ще станат съвършени, и ще бъдат достойни да се възнесат към тази Велика Светлина, да се пречистят от всяко зло, от изкушенията на Ада, без да обръщат внимание на нищо освен на Събранието на Безсмъртният, стремейки се към Него без гняв и завист, ревност, страх, похот и алчност към всичко, и те не са обсебени от нищо друго, освен от съществуването на плътта, която носят, ползвайки се от нея и изчаквайки времето, когато ще ги приемат Приемащите с достойнство, изтърпявайки всичко, за да завършат състезанието и да наследят Живот Вечен“.

Казах Му: „Господи, душите, които не са извършили тези неща, и в които са влезли Силата и Духът на Живота, какво ще правят, за да се спасят“? Той ми отговори така: „Ако Духът слезе върху тях, те ще бъдат спасени във всеки случай и тези хора ще избегнат злото. Нали Силата влиза във всеки човек, защото без нея е невъзможно някой да устои. След ражда-

нето на душата идва Духът на Живота, и ако е дошъл Духът на Силният Живот, Той укрепва Силата на душата, и тя не се поддава на злото. Онези, в които влиза подражателния Дух, те се увеличат от него и се съблазняват“.

Тогава попитах: „Господи, душите на тези хора, когато излязат от плътта си, къде ще отидат“? Той се засмя и ми отговори: „Душата, в която влиза Силата е много повече от подражателният дух. Тя е силна и избягва деянията на злото и благодарение на грижата за вечното се спасява и се възнася за успокояване в Еоните“.

Попитах Господа: „Господи, а тези, които не знаят към кого принадлежат душите им, къде ще отидат“?

И Той ми каза: „В тях се умножи подражателния Дух, когато те се съблазниха. А той оказва натиск върху душата и я увелича в делата на лукавството и после я хвърля в забрава. И след като тя напусне тялото, се предава на Властите, появили се благодарение на Архонта. После отново я хвърлят в оковите на тяло и я връщат в света докато не се отърве от забравата, и докато душата не получи знание, не стане съвършена и не се спаси.

Аз отново запитах Господа: „Господи, как душата се смалява и се връща към естеството на Майката и Човека“?

Тогава Той се зарадва, когато Го запитах и каза: „Наистина, ти си блажен защото си разбрал! Тази душа е принудена да последва друга душа, в която има Дух на Живот и благодарение на Него се спасява. Така, че не я хвърлят в друга плът.

Отново запитах: „Господи тези, които са узнали и са се отвърнали, къде ще отидат душите им“? Той ми отговори: „На мястото, в което се отделят Ангелите на нищетата, тези, до които не е дошло разкаянието и ще се държат там до деня, в който ще бъдат наказани. Всеки, който изрече хула срещу Светият Дух, ще бъде мъчен с вечна мъка“.

Попитах Господа: „Господи, откъде дойде подражателния Дух“?

Той ми отговори така: „Когато Майката, чиято милост е велика и Светият милосърден Дух са се трудили заради вас, който е Епиноя на Светлината, пребиваваща в потомството и са го пробудили с помисъл за хората от родът на Съвършения Човек, тогава първият Архонт разбрал, че потомството го превъзхожда по висотата на

своята мъдрост и той пожелаал да завладее разумът им без да знае, че те го превъзхождат и в мислите си, които той не може да улови“. Тогава се посъветвал със своите Власти тоест, със собствените си Сили и те извършили разврат с Премъдростта си един на друг и родили един от друг горката Имармена тоест, последната от подражателните окови, а тя е подобна на тях, защото те се имитират един друг. И вързали с мярка сезоните и времената на небесните богове, и Ангелите, и Демоните, и хората, за да бъдат всички те в нейните окови до ден днешен, за да господства тя над всички – зъл и коварен замисъл. Защото от тази Имармена, която е мъчителна и силна, тази, с която са свързани Богове, Ангели и Демони за всички поколения до ден днешен, произлязоха всички заблуждения и насилие, и хули, с връзки на забравата и невежеството и всички тежки заповеди с тежки грехове и големи ужаси. И поради това, цялото творение беше заслепено, за да не познаят хората Бога, Който е над всички тях. И това породило връзките на забравата, техните грехове са скрити, защото те са свързани с измерения, времена и срокове. Тя властва над всички.

VII

И Архонтът съжали за всичко, което е станало заради него и реши да предизвика потоп върху творенията и гордостта на хората. И Великата Проноя (Предвиждането) на Светлината на Провидението уведоми Ной за това и Той проповядваше на цялото семе за потопа тоест, на синовете човешки, но те не го послушаха, защото бяха чужди за него. Не е както е казал Мойсей, че „се е скрил в ковчег“, но е бил скрит на Място, в което не е бил само Ной, но и множество други хора от Непокколебимия Род. Те отишли на определеното Място и били скрити в облак от Светлина. И Ной разбрал своето преимущество бидейки заедно с тези, които били с него в Светлината, а Тя им светила, защото тъмнината се разляла над всички неща, които били на Земята.

Първият Архонт изпитал своето самовластие, но Тя беше с тях, принадлежащата на Светлината, осветявайки го, защото той донесе тъмнина по цялата земя. И той се съветвал със своите Сили и изпратил своите Ангели при дъщерите на хората, за да си въздигнат потомство за себе си и да

събудят семето им за тяхно удоволствие. Но дъщерите отначало не се съгласили. Тогава те отново се събрали помежду си и заедно се съветвали и създали подражателен Дух, спомняйки си за слезлият Дух на Живота, така, че да омърсят душите им с него. И се превърнали от своето подобие на Ангели в подобие на техните съпрузи, изпълвайки ги с духът на Тъмнината, който те смесили за тях с лукавство и ги наситили с подражателния Дух. Те им донесли сребро и злато, и дарове, и желязо, и мед, и метал от всякакъв род и всякакви видове. Въвели ги в изкушение, за да не мислят за своята непоколебима Проноя (Висш свят). И така ги завладели. Архонтът натоварил техните сърца с Духа на подражанието и те закоравели от него. Хората заключили сърцата си и били доведени до големи грижи, изкушавайки се от много заблуди. Тъмните породили деца на тъмнината по подобие на духът си и хората се състарели от безпокойство, и умрели без да намерят Истината и непознали Бога на Истината. И така цялото творение било поробено от сътворението на света и досега. А Тази, която е блажена, която е Майката-Отец, обилна в своето милосърдие, приема фор-

мата на своето потомство още от самото начало“.

И ето, сега Аз ще се възнеса в един съвършен Еон. Завърших всичко за теб, за твоите уши, и ти разказах за всичко така, че да го запишеш и да го дадеш на братя-та си по Дух тайно, защото това е тайнство на Непокколебимият Род. Веднъж Майката дойде при Мен и Тя сътвори тези дела в света и поправи своето потомство. Аз ще ви съобщя за това, което ще стане. Именно затова Аз ти разказах тези неща, за да ги запишеш и те да бъдат запазени надеждно. Но Аз, съвършеното Провидение за всичко, Аз се преобразих в Моето семе, защото пребивавам предвечно и ходя по всички пътища. Все пак Аз съм богатството на Светлината, Аз съм паметта на Пълнотата. И Аз влязох във величието на тъмнината и Аз търпях, докато не стигнах в средата на тъмницата, и основите на бездната се раздвижиха и Аз се скрих от тях поради тяхното зло и те не Ме познаха. Отново се върнах и излязох от Своята Светлина тоест, Аз Паметта на Провидението влязох в средата на Тъмнината и във вътрешността на Ада, търсейки Своята структура. И основите на бездната се раздвижиха, за да

паднат върху пребиваващите в нея и да ги погубят. И отново се възвисих до светлият Си корен, за да не ги унищожа преждевременно. Аз запълних Своето лице със Светлината на свършването на техния век и влязох в средата на тъмницата тоест, в тъмницата на тялото. И казах: „Слушаният, събуди се от тежкия си сън“! и той заплака, и проливаше сълзи. Той избърса тежките сълзи от себе си и каза: „Кой призовава името ми? И откъде дойде до мен тази надежда, когато аз съм в оковите на тъмницата? И Аз казах: „Аз съм Провидението на непорочната Светлина, Аз – Мисълта на девственият Дух, те издигам на почетно място. Пробуди се и си спомни, че ти си чуващият и последвай своят корен тоест, върви след Мен, милостивият, и се пази от пратениците на нищетата и демоните на бездната и от всички, които те задържат, и пробуди се от тежък сън и от загражденията вътре в Ада“. И Аз го събудих, Аз го запечатах в Светлината на Водата с пет печата, за да няма смъртта над него сила отсега нататък“.

И Спасителят ми даде това, за да го запиша и да го поставя на сигурно място. И Той ми каза:

„Да бъде проклет всеки, който го дава за пари, или храна или напитка, или за дреха, или за друго нещо от такъв род. И това Той ми предаде тайно и веднага стана невидим пред моето лице. И аз отидох при моите съученици, преразказах им всичко това, което Спасителят ми е разказал.

Иисус Христос. Амин

Апокриф от Йоан.

Ариман* Арабското име на Сатана.

ЕВАНГЕЛИЕ ОТ ЕГИПТЯНИТЕ

СВЕЩЕНА КНИГА НА ВЕЛИКИЯТ НЕЗРИМ ДУХ

Тази свещена книга на Египтяните е за Великият невидим Дух, за Отеца, чието име не може да бъде изречено, това е Този, който е произлязал от върховете на съвършенството, Светлина от Светлината на Еоните на Светлината, Светлина от мълчанието на Провидението и от Отецът на Мълчанието, Светлина от Словото и Истината, Светлина от Нетленността, от безкрайната Светлина, от сиянието в Еоните на непроявената Светлина, от необозначеният, от неостаряващият Отец, от Еона на Еоните, от Самородените, от Самороденият, от раждащият, от чуждият, но наистина истински Еон.

Три Сили са произлезли от Него; това са Отец, Майка, (и) Син; от Живото Мълчание, което произлиза от Нетленният Отец. Всички са произлезли от Мълчанието на Невидимият Отец.

И от това място е произлязъл и Домедон Доксомедон, Еонът на Еоните и Светлина на всяка от тези Сили. По такъв начин Си-

нът е възникнал четвърти; Майката – пета; Отец – шести. Той е бил... но не е провъзгласен; необозначен всред всички Сили, великолепиe и нетленност.

От това място са излезли три Сили, три огдоади, които Отецът в мълчание, заедно със Своето Предвиждане е създал от Своето Лоно тоест, от Светият Отец, Майка и Син.

Първата огдоада, тази от която е произлязло три пъти мъжкото дете, чиято Мисъл и Слово, Нетленност и Вечен Живот, Желание, Ум и Промисъл, са мъжеженският Отец.

Втората Сила огдоада е Майката, девствената Барбелон, епититиох [...] аи, меменаймен [...] властваща над небето, карб [...], е Неизяснима Сила, Неизразима Майка. Тя се е Самопородила [...]; тя е възникнала; тя се е съединила с Оцеца на безмълвното Мълчание.

Третата сила – огдоада – е Синът на безмълвното Мълчание и Негов венец, и Славата на Оцеца и добродетелта на Майката, Той създава от Лоното седем Сили на Великата Светлина – това са тези Седем Гласа. И Словото е тяхната пълнота. Тези три Сили, три огдоади, които Отец чрез своето

то на Мълчанието на живият, Славата и Негленността в Еоните [...] Еони, добавили се безброй [...], трижди мъжкото, три мъжки потомства, Слава на Отеца, Слава на Великият Христос и мъжкото потомство, запълнили Великият Еон Доксомедон със Силата на Словото на цялата Плерома.

Тогава трижди мъжкото дете Великият Христос, помазан от Великият Незрим Дух, чиято Сила се нарича Айнон – въздала Хвала на Великият Невидим Дух и на Неговото мъж/дева Иуил, и на мълчанието на безмълвното мълчание, и на Величието, което [...] е неизразимо [...] неизразимо ... търпелив и неизясним, Първият проявен и непровъзгласен, [...] който е Прекрасен [...] неизразим [...], в Когото е същността на цялото Величие на Мълчанието в това място. Трижди мъжкото дете е възнесло Хвала и помолило за Сила от Великият Невидим Девствен Дух.

Тогава на това място се яви [...] който [...] виждащия Славата [...] съкровища в [...] невидимите тайни в [...] Мълчание, което е мъжът/дева Иуил.

Тогава възникнало детето на детето, Есетех.

По такъв начин се проявили, наречените Отец, Майка, Син, пет печата, непреодоли-

ма Сила, явяваща се Великият Христос на всички Нетленни ... свят... край, нетленно ... и ... те са и Силата и Славата и Нерушимостта Те се явили ... Той възнесе Хвала на Съкровения, скритата тайна скрита ... него в ..., и Еони ... престоли,... и всеки ... несметно множество неизброими Сили, които Ги обкръжават, Слава и Нетленост ... и те ... Отец и Майка, и Синът и цялата Плерома, както упоменах по-горе, и петте печата, и тайната на тайните. Те се появиха ... (не се четат три реда) и наистина истинно вечните Еони.

След това Проноя е произлязла от Мълчанието и живото безмълвие на Духа, и Словото на Оцеца, и Светлината. Тя [...] пет печата, тези, които е създал Отец от Своето Лоно, и тя е преминала през всичките Еони, които аз отбелязах по-горе. И Тя поставила Престоли на Славата и множество Ангели около Тях, Сили и Нетленна Слава от множеството около тях и те пеят, и славят, всички те, в един глас – глас, който никога не е безмълвен, [...] Оцеца, Майката, и Синът [...] и всички Плероми, както упоменах по-рано, който е Великият Христос, който е от Мълчанието, който е дете на нетленното, Телмаел Телмахаел

Ели Ели Махар Махар Сит, Сила жива на-
истина истинна, и мъжът/дева който е с
Него, Иуил, и на многославният Есетех,
дете на детето, и венец на Неговата Слава
[...] пет печата и Плерома, за която аз спо-
менах по-рано.

Появи се Великото самородено Слово, ис-
тинският Бог, неродената природа, чието
име аз ще нарека така: [...] аяя [...] таОтОст
[...], който е син на Великият Христос, той
е и Син на Мълчанието на Неизречения,
който е произлязъл от Великият Невидим и
Нетленен Дух. Син на Мълчанието и в мъл-
чание появил се ...невидимият [...] Човек
и съкровищата на Неговата Слава. Тогава
Той се появил от проявеното [...] и поста-
вил четири Еона. Утвърдил ги със Словото.

Той възнесе Хвала на Великият Невидим
Девствен Дух, на Мълчанието на Отеца в
Мълчанието на живота Мълчание, в без-
мълвието, на местата където си почива
човек...

Тогава от това място се появи облак от
Голяма Светлина, жива сила, майка на
светиите, нерушила, велика Сила – Мирот-
тоя. И тя роди този, чието име аз изричам
и казвам, Иен Иен Еа Еа Еа, трикратно.
Защото Той е Адамас, Светлина излизаща

от Светлината, Той е око на Светлината – Първият Човек, чрез когото и (заради) Когото всичко е възникнало, (а) без Него не би възникнало нищо.

Появил се непостижимият и немислим Отец. Той слязъл за изправяне на грешката. Тогава Великият Логос и божественният Самороден и нерушим Човек – Адамас се слели един с друг. Възникнал Логосът на Човека, човекът именно е възникнал чрез Словото.

Той въздал Хвала към Великият, Невидимият, Непостижимият Девствен Дух, и на мъжът/дева, и към трижди мъжкото дете, и към мъжът/дева Иуил, и към достойният Есетех, той е дете на Детето и държи Неговата Слава, и към Великият Еон Доксомедон, и към Престолите, които са в Него, и на Силите около него, и на Славата и нерушимостта им, и на цялата им Плерома, за която аз вече говорих, и на въздушната страна, обителта на Бога, където светите хора приемат образа на Великата Светлина, хората на Отеца, на мълчанието на живота безмълвие, на Отеца и на цялата им Плерома, както аз вече казах.

Великият Логос, Божествените Самородени и Нетленният Човек въздали Хвала

и Те помолили за Власт и вечна Сила за Самородените, за завършването на тези четири Еона, за да може чрез тях да се появят ... Славата и Силата на Невидимият Отец на светите хора от великата Светлина, която приближава в светът, имащ вид на нощ. Нетленният Човек Адамас, помолил за тези хора да изпрати Синът Си, за да може Той да стане Отец на Нетленният Непоколебим Род така, че чрез Него (за този род) да възникнат мълчание и глас, и благодарение на това да се въздигне смъртният Еон, за да се освободи.

По този начин е дошла Свише Силата на Великата Светлина, Проявлението. Тя породила четири велики Светила: Хармозел, Оройаел, Давид и Елелей, и Великият нетленен Сит, Син на нетленният човек Адамас.

По такъв начин съвършената хепдомада (седмица), която съществува в скритите тайни, е станала пълна. Когато тя получава Славата, тогава стават единадесет хепдомади.

И Отецът одобрил: цялата Плерома на Светилата е била доволна. Техните съпруги станали Божествени Самородени за да се завърши божествената огдоада, а тя

включва: Благодатта – при първата Светлина Хармозел, Вниманието – при втората Светлина Оройаел, Разбирането – при третата Светлина Давид, Разумът – при четвъртата светлина Елелеей. Такава е първата огдоада на божествените Самородени.

И Отецът одобрил; цялата Плерома на Светилата останала доволна. Произлезли служители: Първият е Великият Гамалиел, при първото Велико Светило Хармозел и Вликият Гавриил, при второто велико светило Оройаел, и Великият Самбло при Великата светлина Давид, и Великият Абрасакс, при Великата светлина Елелей. И техните съпруги станали по волята и със съгласието на Отецът: Памет – при първият, Великият Гамалиел, Любов – при втория Великият Гавриил, Мир – при третият Великия Самбло, Вечен Живот – при четвъртият Великия Абрасакс. По такъв начин се били изпълнили пет огдоади, общо на брой четиридесет, непостижима Сила.

След това Великият Логос, Самородените, и Словоето на Плеромите на четирите Светила въздали Хвала на Великият, Невидим, Неназован Девствен Дух, и на мъжа/дева, и на Великият Еон Доксомедон, и на Престолите в тях, и на Силите около тях, и на

Властите и Силите, и на три пъти мъжкото Дете, и на мъжът/дева Иуил, и на многославният Есетех, дете на детето и венец на Неговата Слава, на цялата Плерома и на всички Слави в нея, на безкрайните Плероми на неназованите Еони, за да могат те да нарекат Отецът четвърти, с Нетленният Род (и) за да нарекат семето на Отеца, семе на Великият Сит.

След това всичко се затресло и затреперили Нетленните. След това, три пъти мъжкото дете се спуснало Свише при Неродените и Самородените, и при тези, които са родени в роденото. Настъпило Величието – цялото Величие на Великият Христос. Той поставил Престоли в Славата – безчислено множество, в четирите зони около тях – също безчислено множество, Сили, и Слави, и Нетленности. По такъв начин са възникнали Те.

И израснала Нетленната духовна църква в четирите Светлини на Великият жив Самороден, Богът на Истината, когото възхвалявали, възпявали (и) славили в един глас, и с образ, с уста неуморими, Отецът, и Майката, и Сина, и цялата Плерома, както аз казах по-горе. Пет печата, владеещи безчетно множество, управляващи зоните

и носещи Слава на военачалниците, приели управлението и явили се пред достойните.

Амин.

* * *

Тогава Великият Сит, син на Нетления Човек – Адамас, въздал Хвала на Великия Незрим, неназован Безименен Девствен Дух, и на мъжът/дева, и на трижди мъжкото дете, и на мъжът/дева Иуил, и на многославният Есетех, и на венеца на неговата Слава, (той е същият) дете на детето, и на великият Еон Доксомедон, и на Плеромата, както аз казах по-горе; и помолих семе за себе си.

Тогава се явиха от това място Великата Сила на Великата Светлина – Плеситея, ангелската мисъл, Мисълта на Светлините, Славна Мисъл; тя е дева с четири гърди, носеща плод от Гомор – източника, и Содом, плода на източника Гомор, в себе си. Тя е произлязла заради Великият Сит.

Тогава Великият Сит се зарадвал за милостта, дарувана му от нетленното Дете и получил своето семе от нея, четиригърдата дева, и го поместил при себе си, в чет-

въртатата зона, при третото Велико светило Давид.

След пет хиляди години великата Светлина Елелей, казал: „Нека някой да царства над хаоса и преизподнята“. Явил се облак, чието име е материалната София [...] Тя погледнала в областта на хаоса, лицето ѝ приличало [...] в нейният облак [...] кръв. И великият ангел Гамалиел казал на Великият ангел Гавриил, служителят на Великата Светлина Оройаел; Той казал: „Да се яви Ангел, за да царства над хаоса и преизподнята“. Тогава облакът, съгласно това, се появил в две монади, всяка, от които има Светлина. [...] престол, който Тя поставила в облака. Тогава Сакла(с), Великият Ангел, видял Великият Демон и някой с него – Небруел. И те заедно породили Духът на Земята. И породили Ангели за да им помагат. Сакла казал на Великия Ангел Небруел, „Да бъдат дванадесет Еона в [...] Еони, светове [...]“. [...] Великият ангел Сакла в съответствие с желанието на Самороденият, казал „Да бъде [...] числото седем [...]“. И Той казал на Великият Ангел: „Идете и царствайте, всеки над своят свят“. Тогава дошли всеки от тези дванадесет Ангела. Първият Ангел Атот, когото

великите поколения наричат Жътварят; Вторият, Хармас, което означава око на огъня. Третият – Калила-Умбри. Четвъртият – Иабел. Петият – Адонай, който се нарича Саваот. Шестият е Каин, когото поколения хора го наричат Слънце. Седмият е Авел. Осмият е Абризен. Деветия е Иобел. Десетият е Армупиел. Единадесетият е Мелхеир – Адонеин. Дванадесетият е Белиас. Това са тези, които управляват през изподнята и хаоса. А след основаването на света, Сакла казал на своите Ангели: „Аз, аз съм бог ревнив, и нищо не е възникнало без мен“. Защото той вярвал в своята Същност.

Тogaва дошъл глас от висините, казвайки: „Има Човек и Син Човешки“. Поради слизането на Висшият образ, който е подобен на познат нему глас (този на майка му) във Висините, и Образът, който той видял, именно по този образ било сътворено първото творение. От това възникнала Метанойя. Тя получила изпълнение и Сила по волята на Ощеца и Неговото благоволение, с което Той благоволил към Великият Нетленен и Непокколебим Род на Великите силни хора на Великият Сит – да посеете този Род в Еоните на родените, за да може

чрез него да се възстанови недостатъка. Затова Тя (Метаноя) слязла Свише в светът имащ образа на нощ (тъмнина). Когато тя дошла, тя започнала да моли за семето на Архонта на тази зона, за семето и за Властите произлезли от него – това, което е тленно и ще загине – (семето) на Бога Демонороден, и за семето на Адам и за Великият Сит, който е подобен на Слънцето.

Тогава Великият Ангел Хормос дошъл, подготвил чрез деветите тленното раждане и зоната за това, в логосороден съд, свят чрез Светият Дух и семето на Великият Сит. Тогава Великият Сит дошъл и донесъл своето семе. И то било посято в зоните на раждането, броят им е според мярката на Содом. Други казват, че Содом е мястото на пасбищата на Великият Сит, а това е Гомор; други казват, че Великият Сит е взел своето насаждение от Гомор и го е посадил във второто място, това, което се нарича „Содом“.

Това е Родът, който е произлязъл от Едокла. Защото тя е родила според Словото на Истината и законността, началото на семето на Вечният Живот, същият живот като на тези, които ще пребъдат, благодарение на знанието за своят източ-

ник. Това е Великият Нетленен Род, който е слязъл през три свята в света.

И дошъл потоп, като образец за изпълнение на Еон. Но това ще бъде изпратено в света заради този Род. Пожар ще дойде на Земята. И за тези, които принадлежат на Рода, ще има милост чрез пророците и застъпниците, опазващи живота на Рода. Заради този Род ще има глад и мор, изкушения и заблуждения от лъжепророците.

Тогава Великият Сит видял действията на дявола и множеството му лица, и замислите му, идващи върху Нетленният му Непокколебим Род, гоненията на неговите Сили и на Ангелите му и заблужденията им, че са дръзнали срещу себе си.

Тогава Великият Сит въздал Слава на Великия Безименен Девствен Дух и към мъжът/дева Барбелон, и Три пъти мъжкото дете Телмаел Телмахаел Хели Хели Махар Махар Ситу, със живата наистина истинска Сила и мъжът/дева Иуил; и към многославният Есетех, и към венеца на неговата Слава, и към великият Еон Доксомедон, и към Престолите в него, и към Силите около тях, и към цялата Плерома, както аз говорих по-горе и помолил застъпниците на своето семе.

Тогава произлезли от Великата зона четиристотин въздушни Ангела и с тях великият Аеросиел и великият Селмехел, да защитат Великият Нетленен Род, неговият плод и Великите хора на Великият Сит от времето и за срока на Истината и Законността до изпълнението на Еона и неговите Архонти, тези, които Великите съдии са осъдили на смърт.

Тогава Великият Сит е бил изпратен от четирите Светлини, по волята на Самородения и от цялата Плерома с действиета и благоволения на Великият Незрим Дух, и петте печата, и цялата Плерома. Той преминал през три явления, за които аз говорих по-горе: потоп, пожар и съд над Архонтите, Силите и Властите, за да спаси този заблудил се Род с възстановяване на света и чрез кръщаване, чрез Логосородно тяло, което вече си го бе приготвил Великият Сит; тайно, чрез дева, за да се раждат светите от Светият Дух, с тайни, с невидими символи, за възстановяване на света към света, с отричане от света и бога на тринадесетте Еона, и към Светите Призвани и неизречени, и към нетленните Лона, и към Великата Светлина на Отеца, предшестваща със своето Провидение и

установяваща чрез Нея светото кръщение, което достига небето, чрез нетленният Логосороден, и живият Иисус, и този, който даде Великият Сит. И той заковал силите на тринадесетте Еона и чрез тях поставил тези, които се движат назад и напред, и ги въоръжил с оръжието на знанието на Истината, непреодолимата Сила на Нетленността.

Явил им се великият Предстоящ Есей Назарей Иесседукей, Жива Вода и Великите военачалници – Великият Яков, Теопемпт, Исауел; и тези, които са над източникът на Истината – Михей, Михар и Мнесинус; и тези, които са над кръщението на живите, и очистителите, и Сесенгенфарангес; и тези, които са над вратите на водите – Михей и Михар; и тези, които са над планината – Селдао и Елейное; и получателите на Великия Нетленен Род на силните хора на Великият Сит, служители на четирите светила – Великият Гамалиел, Великият Гавриил, Великият Самбло и Великият Абрасакс; и тези, които са над Слънцето при неговото издигане – Олсес, Хипней и Хеврвмай; и тези, които са при входа на покоя на Вечния Живот; Владетелите Миксантер и Миханор; и тези, кои-

то пазят душите на избраните Акраман и Стремпусухос; и Великата Сила Хели Хели Махар Махар Сит, и Великият Незрим, Неназован, Безименен, девствен Дух, и Мълчанието, и Великата Светлина Хармозел – място на живият Самороден, Богът на Истината, и съществуващият с него Нетленен Човек Адамас; вторият, Оройаел – мястото на Великия Сит и на животворящият Иисус, който е дошъл и разпънал това, което е според закона; третият – Давид, мястото за синовете на Великият Сит; четвъртият, Елелей – място, където душите на Синовете си почиват, пети, Иоел – който е над името на този, на когото е дадено да се кръстят Светиите, достигачи до небето, с нетленно Кръщение. Но отсега, чрез нетленният човек Поймаел и достойните за призованието да станат източник на кръщаването с петте печата, те ще познаят своите получатели, като насочени към тях и ще бъдат познати от тях; те няма да вкусят смъртта.

ИЕ иеус ЕО Оуа! Наистина, истинско, О Ессей Назарей Еседдукей. О Жива Вода, О Дете на детето, о славно име! Наистина истинско, О съществуващ Еон, ииии ЕЕЕЕ ееее оооо уууу ОООО аааа. Ей аааа

ОООО, О съществуващ, който вижда Еони!
Наистина, истинско, аее ЕЕЕ ииии уууууу
ОООООООО, който е вечно вечен! Наисти-
на, истинско, иЕа, ейО, в сърцето, което е
създадено, у аей ейс аей, ей о ей, Син, на-
вечно, Ти си това, което си Ти. Ти си този,
който си Ти.

Това велико име, което ти принадлежи е
над Мен, безупречният Самороден, неот-
делимо от Мен, и аз Те виждам, невидим
за никого, понеже кой може да те разбере
с различен глас? Сега вече, опознал Те, аз
се слях с Неизменният, въоръжих се с оръ-
жието на Светлината и станах Светлина.

Защото Майката на това място беше
благодарение на прекрасната красота на
Милостта. Затова аз прострях сгънатите
си ръце и приех формата на кръг около
богатствата на Светлината, той е в утро-
бата ми и дава форма на множество ро-
дени в Светлина, и няма щети по Него.
Наистина ще провъзглася Твоята Слава,
защото Те разбрах соу иЕс иде ейиО ейие
оис, о Еон, Еон, О Боже на Мълчанието, и
напълно те уважавам. Ти си мястото ми
на покоя, Син Ес Ес о е, безличен, същест-
вуващ в безличните, и Той съществува и
възнеся човека, в който Ти ще ме очистиш

за Твоят живот – с вечното си име. Затова тамянът на живота е в мен, аз го разбърках във вода според модела на всички Архонти, за да живея при Теб със света на Светиите. Съществуващ навеки, наистина Вечно. Това е книгата, която написа Великият Сит и я положи във високите планини, над тях не се издига Слънцето и не може да се издигне. И от дните на пророците, на Апостолите и вестителите, това име никога не се е издигало над сърцата им и не може, и техните уши не са го чували. Тази книга е написал Великият Сит в писмен вид в продължение на сто и тридесет години, и я е поставил на планината, наречена Хараксио така, че в края на времената и сроковете по волята на Неразгадаемият Божествен Самороден и на цялата Плерома, по волята на Неразбираемия, Божествен Отец тя да излезе и да разкрие този Нетленен, Свят Род на Великият Спасител и тези, които обитават с него в любов, и Великият Незрим, Вечен Дух, и неговият Единороден Син и вечна Светлина, и неговата велика нетленна съпруга, и нетленната София, и Барбелон, и цялата Плерома завинаги и винаги, Амин. Евангелието (от) египтяните, е Богонапи-

сана книга, Свещена и съкровена. Благодат, разум, разбиране, благоразумие (пребивават) с този, който я е написал – (с мен) Евгност, преизпълнен с любов в Духа, в плът с моето име Гонгессос – с моите приятели в Нетленна Светлина.

Иисус Христос, Син на Бога, Спасител. Богонаписана Свещена книга на Великият Невидим Дух.

Амин

ИСТОРИЧЕСКО ДОПЪЛНЕНИЕ КЪМ ТЕМАТА ЗА ВЕЛИКИЯТ БОГ СИТ И НЕГОВОТО ПОТОМСТВО

ХРАМ НА БОГИНЯТА ХЕТХОР

В древен Египет, люлката на новото човечество, е бил изграден Дом на тази Богиня, чието изграждане се губи далеч назад в праисторията. Този Дом се явява жилище на Небесното божество, владетелката на Небето и покровителка на женското начало – Богинята Хетхор, както и на Богинята Изида. Египтяните вярвали, че божествената сила може да се прояви и в различни форми. Към този Дом има запазена и една особено важна постройка, която е била наречена „мамис“ – място, където е родена и самата царица. Това е родилна зала където, според египтяните, Царят повтаря цикълът на своето възраждане в образа на синът на Богинята майка Изида. Но този цар трябва да е не някой друг, а член на Ситовия Род, родът на Нетленните и Непоколетимите наследници, според Евангелията на Египтяните, на това от Апостол Филип и на Евангелието от Юда. Именно в този Дом са намерени релефните изображения

на действащата от библейският период на сегашното човечество система, описана подробно в Евангелието на Египтяните.

Какво представлява тази Система? Според днешните археолози, става дума за „електрическа лампа“, наречена „лампата от Дендера“!!! . Едва ли сегашните специалисти биха могли да измислят по-неподходящо определение от това. Явна е липсата на по-обширна информация в областта на мистиката, а мистика в древен Египет колкото щещ, но тук става дума за неща извън логиката и разбиранията за света от днешните поколения. Затова се налага да бъдат дадени известни обяснения, но отново свързани с вече изложеният дотук обширен езотеричен материал по тази тема.

От приложеният по-долу снимков материал на горесцитираните релефни изображения се вижда устройство, състоящо се от десет елемента. Те са определени като:

1./ Хормос – мъжка фигура, цитирана в Евангелието на Египтяните като Великият Ангел, подготвил тленното раждане на Земята в зоните за раждане.

2./ Логосородилен съд – създаден от Логосът, подобен по вид на сегашният женски детероден орган.

3./ Символично е изразено семето на Великият Бог Сит.

4./ Устройство подобно на Лотосен цвят. Лотосът е емблема на създанието в духовната и във физическата природа. Архангел Гавриил се е явявал на Дева Мария с лилия (лотос) в ръка – вестител за раждането на Спасителя. Той е свързан с женското начало, с детеродните органи и функции на жените. Чашката на съцветието на лотоса обикновено се свързва с половият орган на жената. Структурата на съцветието на лотоса олицетворява взаимодействието между мъжкото и женското начало и е свързана с потомството, с плодовитостта и здравето. Той изразява една и съща философска мисъл – еманация на обективното от субективното, Божественото представяне, преминаващо от абстрактна в конкретна форма. От образът на човек, в реално съществуващ такъв. Демиургът или лотосът е абстрактен термин и е обобщен образ.

5 и 11./ Демон (духът на Тот) или Светият Дух – казано според традицията на Божието триединство в Християнството. Под Демон в тези времена се е разбираало дух. Богът Тот е представител на знака Дева. Бог на равновесието, на мъдростта,

с глава и опашка на павиан, държащ два ножа в ръцете си тоест, пазител.

6./ Метанойя – сеятелка на семето на Великият Сит в зоните за раждане или пасбищата Му, които са Гомор и Содом. Те са представени в Библията от князът на този тъмен свят, като места за разврат, като места на „мъжеложци“, където се „сее“ разврат и всичко това трябва да бъде унищожено, което Господ Саваот ѝ извършва под този благовиден морален повод. В Библията, (Исаия глава 6, стих 11-13) той казва: „ Да запустеят градовете, да няма жители, в къщите да няма никой, земята да запустее съвсем, така както дъбът, когато се отсече остава пън, така и свящото семе ще бъде този пън“. И той изпраща огън и жупел, сяра и буря за да изпепели двата града. Така бива спряно създаването на човека от Барбеловият Род върху Земята, представено като деяние с добри намерения.

7./ Символът „Джед“ – дава стабилност и е свързан главно с раждането и регенерацията.

8./ Демон или Дух във вид на павиан.

9./ Плеситея – Славната Мисъл за Светлините. Тя е четиригърдата Дева, носеща

зачатька от Гомор, а от Содом – готовият плод в себе си.

10./ Момче и момиче – Символ на новородените хора с техният пол.

Разбира се, горесцитираното обяснение учудващо е пропуснато като вариант, но и това се случва. Понякога в историята се допускат пропуски и обяснения в интерес или на политиката или на религията, според узаконените традиции на този тъмен свят.

ЕПИЛОГ

Съгласно повествованието на Христос за структурата на енергийните светове, на тъй наречените Еони, в негово подчение е била дадена и Същността София Еноя или божията Премъдрост. Но Тя, бидейки Еон решила да подражава на Себероденият съвършен истински Човек и да създаде свой Син, подобен на Самороденият Христос, но чрез развратът, който е бил в нея и без знанието на своят съпруг – Светият Дух. Със своята Еноя (Мисъл), която веднъж промислена не би могла да остане безплодна, Тя породила своето творение и то се появило несъвършено, безобразно по своят вид, незавършено създание, различно от нейния образ. Когато го видяла, то придобило образ на змия с лице на лъв. От очите му излизали светкавици. Тогава Тя го изхвърлила далече от мястото, в което го създала. И за да не го види никой, го поставила на трон в облак от Светлина. Но Светият Дух разбрал каква е работата, нали е Майка на Живите. Тогава Тя го нарекла с името Ялдаваот (Непокорен). Той бил първият Архонт и получил голяма Сила от своята майка. Той се отделил от нея и създал свой Еон, този в който е и

сега. Тогава се съединил със своето безумие, което е в него и създал за себе си дванадесет Власти или Ангели, по подобие на Еоните на Безсмъртните. Тогава пожелал да има свой помощник и той се появил. Нарекъл го Саклас (Безумец). Дал имена на своите Ангели и ги нарекъл така: Айот (жътварят), Арама (око на огъня), Калила Умбри, Иобил, Адонай (наречен Саваот), Каин (наричан Слънце), Авел, Абрисен, Иобил, Армупиал, Мелхаир-Адонеин и Велиас, който властва над бездната на Ада. Всичките дванадесет били надарени от него с неговият Огън, но не и със Светлината от майка си. Нали той е тъмнината на невежеството, а това е самия Дявол, който заявил: „Аз съм Бог и няма друг Бог освен мен“. Тогава Той сътворил и седем сили за Еоните си, а Силите създали за себе си, всяка по шест Ангела, докато не станали седемдесет и два, всеки за всеки свят. Тогава Архонтът пожелал към всеки свят да се дадат и по пет земи или общо 360, без петте по-късно добавени.

По подобие на първичните Еони, Той установил за всяко нещо образ, така както е при нетленните.

Тогава се чул глас от Висините, от Висшият Еон: „Има Човек и Син Човешки“. Така

Светият и Съвършен Отец-Майка, съвършеното Провидение, незримият Образ тоест, Отецът на всичко, Този, в който всичко е възникнало, първият Истински Човек, чрез Образът на Човек им дал да разберат за Себе си. Тогава първият Архонт и всички негови Власти видяли да се отразява във водата, там където е основата на Мирозданието, образът на този Човек. Тогава Ялдаваот казал на Властите, които били с Него: „Елате да създадем човек по образа на Бога и по наше подобие, за да бъде неговият образ светлина за нас“.

И така, те творили с общи усилия, подражавайки на съществуващото Начало – Съвършеният Човек, като всяка от Властите дала своят принос към общото подобие на видяният от нея Образ. Първи започнали Силите. Първата – Божествеността сътворила душата на костите. Втората – Благостта сътворила душата на сухожилията. Третата – Огънят сътворила душата на плътта. Четвъртата Проноя създавала душата на костният мозък и цялото тяло. Петата – царствеността създавала душата на кръвта. Шестата – Разсъдъкът създавала душата на кожата. Седмата – Премъдростта създавала душата на косата.

Над всяка част от тялото стояла определена Сила от съответното Ниво. Над горещитираните стояли седем сили: Афот, Армас, Калила, Иабил, Саваот, Каин, Авел. По-високо по своето Ниво стояли също седем Същности, а те са: Архангелите Михаил, Уриил, Асменедас, Сафасатоил, Аармуриам, Рихрам, Амиорпс. Източниците над Демоните (наричали са така духовете), които са в цялото тяло и са четири: топлина, студ, влага, сухота. Над тези Демони стоят техните началници. Тези, които принадлежат на наслаждението, на похотта, на печала, на страха. От четирите Демона са се появили страстите, а от печала – ревността, завистта, мъчението, безпокойството, болката, безмилостта, тревогата, скръбта и други. От удоволствията са се появили много злини като напразната похвала и други подобни. От похотта са произлезли гнева, яростта със злобата, влечение към горчивото, ненаситността и подобни. А от страха са произлезли объркването, работлепието, мъката и срама. Броят на всички Ангели е 365. Те работили така, докато не завършили душевното и вещественото тела. Мисълта е тяхната Истина – глава на веществената душа. И те създали цялото

тяло и техните Ангели стояли над изготвените души, а цялото тяло останало дълго време бездействено, защото нямало Сила между всички тях, която да го оживи. Когато майката на Архонта пожелала да си вземе силата на разврата, която отдала изначално на първият Архонт, тя влязла в непорочност и се помолила на Отеца на всичките неща, чието Милосърдие е огромно, а Той е Бог на Светлината, Който изпратил на Архонта Светият Единосъщностен с четири Светила в образа на Ангели. Те дали съвет на Архонта, как да вземе силата на майка си и му казали: „Духни в лицето на Адам с духът, който е в теб и изделието ще оживее“. И той духнал в него със своят дух, който е Силата получена от неговата майка и тялото се раздвижило веднага. Архонта не разбрал какво става, нали живее в невежество, а силата на майката от Ялдаваот вляла в душевното тяло на Адам, изготвено по подобие на Предвечният. Тялото се раздвижило и постепенно станало силно и светнало. Тогава останалите Сили завидяли на Адам, нали то е било сътворено с усилията на всички тях и те са отдали своята Сила на човека, а неговата мъдрост се увеличила пове-

че от тази на създателите си. Те разбрали, че той светел, защото е станал по-мъдър от всички тях взети заедно и е изчистен от злото. Тогава го взели и го захвърлили в най-ниската част на веществото. Тогава Блаженият Майка-Отец, Благодетелен и Милосърден, разбрал, че архонтите ще имат вечно власт над Силата на майката, която е в тялото на Адам и Той изпратил Своят Благотворящ Дух да бъде помощник на първият човек. Духът се спуснал надолу в семето (тялото) на Адам. Това била Мисълта (Епиноя) на Светлината, тази, която е излязла от Отеца и е била наречена Зоя (Живот). А Тя служи на цялото Творение, поставяйки Го в собственият му съвършен храм и възстановявайки Го в неговата пълнота, наставлявайки Го при слизането му относно неговият порок и поучавайки го и за неговият възход, път по който то ще се издигне след падението. А Епиноя на Светлината е скрита в Адам, за да не разберат Архонтите и за да може подобната нам сестра София, да поправи своите пороци посредством Мисълта за Светлината.

Така сътворената същност те назовали Адам, за да стане тя Сила на Светлината. И човекът започнал да свети от блясъка на

Светлината, която е в него и мисълта му се възнесла над тези, които са го сътворили. Тогава те направили друго копие на човек, но този път от други материали. От земя, огън, вода и въздух, и с помощта на четирите вятъра, които раздухват огъня, те смесили частите и изградили човека отново тоест, от материя и с материален дух, с дух на невежеството, на тъмнината и на похотта. Създали окови, с които облекли човека, с оковите на забравата. Дали му и дух на подражателност и той станал смъртен човек. Това бе първият човек, който слезе в света и който бе разделен. И първият Архонт отнесе човекът в Рая, на това място, за което Архонтът говори, че е място за блаженство, за да излъже Адам, по-неже тяхната наслада е измамата и дърветата им са безчестие. А техният плод е неизлечима отрова и тяхното обещание е смърт за човека. Това е дървото на техният живот. Тяхно е дървото, което те са посадили, за плодовете на което поставили забрана, а змията тоест Ялдаваот казал „яж“. Защото тяхната наслада е горчива и измамна. Дърветата им са безчестие, а плодовете им са неизлечима отрова и обещанието им е смъртта. Това е дървото на

„живота“, което те поставиха в средата на Рая. В Своят исторически разказ за сътворението на Света пред своят ученик Йоан, Христос прави задълбочен анализ на събитията, касаещи и самото създаване на духовният и на земният човек. В своето повествование Той продължава да разкрива Истината за случилото се и за последиците, които са отражение на тази действителност и са пряко и неоспоримо знание от първо лице. „Аз ще ви кажа каква е тайната на техният живот“ – казва Той. Тайната е в подражателният дух, който произлиза от тях, за да се отвърне човека и да не научи за своят духовен свят, откъдето е дошъл. Дърво от такъв род или подобие на такъв дух, чийто корен е горчив, и чиито клони са смърт, а сянката му е ненавист и измамата му е в листата, а издънките му са помазването на лукавството и плодът му е смърт, а похотта е семето му и то расте в тъмнина. Тези, които ядат от него, обиталището им е Адът, а тъмнината е място за почивката им. Но дървото, което те нарекоха „дърво за познаване на добро и зло“ е всъщност Мисълта за Светлината, тази за която те издадоха заповед да не се вкухва от това дърво или да не слушат Мисълта

за Светлината. А тази заповед бе издадена против човека, за да не гледа той във Висините и да не търси своята Плерома (висш свят), както и да не осъзнае своята принуда, да живее откъснат от този свят. Змията научи Ева да вкуси от плода на тяхното дърво. Христос обаче казва: „Не, Аз ги научих да вкусят от плодовете на това дърво“, да свикнат с мисълта за Светлината. „Змията ги научи да вкусят от жаждата за мръсотия и погубен чрез коитусът, за страстите на тлението, защото така му е полезно. И той знаеше, че Ева няма да го послуша, защото бе по-мъдра от него“, отговаря Христос. Тогава Архон-та пожела да улови Мисълта за Светлината, а тя се скри в тялото на Адам и Той не можа да я извади от неговите ребра. Тогава решил да извади част от своята Сила от себе си и да създаде копие на Адам във формата на жена, по подобие на Мисълта, която му се явила тоест, копие на Зоя (Епиноя). Веднага Той я оживил пред себе си, а не както казва Мойсей, че е направена от реброто на Адам. Тогава Адам, върху когото Архонтът бе поставил покривало на забравата за чувствата на неговото сърце, се събудил и видял пред себе си жена.

Веднага му се явила Светлата Мисъл и той познал своето копие. Затова той ѝ дал името Зоя тоест, Майка на Живите. Тогава се явява Христос под формата на орел, кацнал върху дървото на познанието тоест, „Аз Съм Мисълта на Провидението на чистата Светлина се явих, за да ги науча и да ги вдигна от дълбините на съня, защото те, и двамата бяха в падение и разбраха за своята голота. Яви им се Епиноя като Светлина пробуждаща мислите им“.

Когато Ялдаваот разбрал, че те са се отдалечили от него, той заповядал на жената, мъжът ѝ да господства над нея. Всичките Му Ангели се събрали и изгонили Адам и Ева от Рая. Тогава Архонтът покрил Адам с тъмнината на мрака и видял девица да стои около Адам и се изпълнил с безрасъдство и пожелал да има потомство от нея. Тя била осквернена от Архонта и той породил първият си син – Яхве, а също и вторият Елохим. Яхве е бил във вид на мечка, а Елохим във вид на котка. Единият е несправедлив, а другият справедлив. Той поставил Яхве над огъня и въздуха, а Елохим над водата и земята. И нарекъл имената им Каин и Авел заради своето коварство. И до днес остава коитуса в брака благодарение

на първият Архонт, а той пося похотта за размножаване в Адам и възбуди с помощта на коитусът създаването на подобни тела, като ги изпълни със своят подражателен дух. Той постави двама архонта над началата така, че те да управляват гробницата (тялото). Когато Адам позна своето прозрение, той породи подобие на себе си и го нарече Сит, подобно на раждането, което е в Еоните. По такъв начин и Майката на Живите е изпратила принадлежащият ѝ Дух. Духът слязал към нея за да пробуди подобните на него същности според образа на Плеромата, за да ги пробуди от забравата и злото на гробницата (тялото). Така Духът ѝ пребивава известно време и се труди над потомството, така, че когато слезе Той, Духът от светите Еони, да ги изчисти от порока, за да поправи Еона, за да стане той свята Плерома, за да бъде той непорочен. Така Духът слиза във формата, подобна на Нея и отразяваща тези, които идват отдолу. А първият Архонт ги напои с водата на забравата, за да не научат откъде идват и остави семето за известно време така, че духът, когато слезе от светите Еони, да ги възстанови и изцели от недостатъка и цялата пълнота да стане свята

и без недостиг. Но все пак, откъде дойде подражателският дух? Това е въпрос към самият Господ от страна на Йоан, на който въпрос Господ отговорил така: „Когато Майката, чиято милост е велика и Светият милосърден Дух се е трудил заради нас, който е Епиноя на Светлината, пребиваваща с потомството, и са го пробудили с помисъл за хората от рода на Съвършения Човек, тогава първият Архонт разбрал, че потомството Го превъзхожда по висотата на своята мъдрост и той пожелал да улови мисълта им, без да знае, че те го превъзхождат и в мислите си, които Той не може да улови“.

Тогава Архонтът се посъветвал със своите Власти тоест, със собствените си Сили, и те извършили разврат с Премъдростта си един на друг и родили един от друг самата Имармена тоест, последната от подражателните окови. А тя е подобна на тях, защото те се имитират един друг. Тогава вързали с определена мярка сезоните и времената на небесните Богове, и на Ангелите, и на Демоните и на хората, за да бъдат те в нейните окови до ден днешен за да господства тя над всички. Защото от тази Имармена, която е мъчителна и

силна, тази, с която са свързани Богове, Ангели и Демони, и всички поколения до ден днешен, произлязоха всички заблуждения, и насилие, и хули поради връзките на забравата, и невежеството и всички тежки заповеди с тежки грехове и големи ужаси. Поради това, цялото творение беше заслепено, за да не могат хората да познаят Бога, който е над всички тях. И поради връзките на забравата, техните грехове са скрити, защото са свързани с измерения, времена и срокове. Тя властва над всичко сътворено. Архонтът разбрал какво е сторил на творението и решил да предизвика потоп върху творенията и гордостта на хората. Тогава Великата Проноя (Промисъла) на Светлината на Провидението уведомила Ной за това. И Ной пропавядвал на цялото семе за потопа тоест, на синовете човешки, но те не го послушали, защото той бил чужд за тях. Оказва се, че не е имало никакъв ковчег, а това е било чиста заблуда от страна на Мосей, а на мястото, където е отишъл Ной и неговото семейство имало и много други хора от Непоколебимия Род. Всички те заедно отишли на определено място и били скрити в облак от Светлина. Тогава Ной разбрал какво е

неговото преимущество от това, че той е заедно с тези, които били с него в Светлината, а Тя им светила, защото тъмнината се разляла над всичките неща, които били на Земята. Архонтът се насладил на своето самовластие, но Тя, принадлежащата на Светлината беше с хората и осветявала и Него, князът на този свят, защото той донесе тъмнина по цялата земя. Тогава бил създаден съвет между Архонта и неговите Сили и те изпратили своите Ангели при дъщерите на хората, за да създадат потомство за себе си и да събудят семето на тяхното удоволствие. Но дъщерите отначало не се съгласили. Тогава Ангелите отново се събрали и решили да въведат подражателски Дух, спомняйки си за слезният Дух на Живота така, че да омърсят душите им с него. Тогава те се превърнали от Ангели в подобия на техните съпрузи, изпълвайки ги с духа на тъмнината, който те смесили с лукавство и ги наситили с подражателския Дух. Те им донесли сребро, злато и дарове. Въвели ги в изкушение, за да не мислят за своята непоколебима Проноя (Висш свят). И така ги завладели. Породили деца на тъмнината, посредством подражателския дух, Той покрил сърцата им

и те закоравели от този корав дух. Това довело хората до големи грижи, изкушавайки ги с много заблуди. Те се състарели от безпокойство, умирали без да намерят Истината и непознали Бога на Истината. Така цялото творение било поробено от сътворението на света чак досега.

Но Тази, която е блаженна – Майката-Отец, обилна в своето милосърдие, приема формата на своето потомство още от самото начало на събитията. Тя отива при Сина на Бога – Христос, за да го помоли за съдействие. Тогава Той, съвършеното Провидение за всичко, се преобразил в Своето семе (тяло), защото Той пребивава предвечно и ходи по всички пътища. Все пак Той е богатството на Светлината, Той е Паметта на Пълнотата. И Той влязъл във величието на тъмнината и търпял докато не влязъл в средата на тъмницата. Тогава основите на Бездната се разклатили за да паднат върху тези, които са там и да ги погубят. Той отново се Възвисил до светлият си корен, за да не ги унищожи преждевременно. И пак, Той Светлината пребиваваща в Светлина, отишъл за трети път, Той Паметта на Провидението тръгнал за да влезе в средата на тъмнината и

във вътрешността на Ада. Той изпълнил своето лице със Светлината на свършването на техният век и влязъл в средата на тъмницата, в тъмницата на тялото. И тогава казал:

„Слушащият, събуди се от тежкия си сън“. А слушащият заплакал и проливал тежки сълзи. Избърсал лицето си и запитал: „Кой ме призовава? Откъде дойде до мен тази надежда, когато аз съм в оковите на тъмницата“? Човешкият Син отговорил: „Аз съм Провидението на непорочната Светлина, Аз – мисълта на девственият Дух, те издигам на почетно място. Пробуди се и си спомни, че ти си чуващият и последвай своят корен тоест, след Мен, милостивият, и се пази от пратениците на нищетата и от демоните на Бездната и от всички, които те задържат. Пробуди се от тежък сън и от загражданията вътре в Ада. Той го събудил и го запечатал с пет печата, за да няма смъртта сила над него, отсега нататък“.

Истинският Човек е достигнал в развитието си до този етап, в който той е получил Светият Дух, който го прави безсмъртен. Това са хората от Ситовия Род или Родът на Непоколетимите. За Тях е достатъчно,

че са се появили на тази Земя, и са дошли с определена цел. Това тяхно Ниво е достатъчно за живот при всякакви обстоятелства, без да се опасяват за материалното и без да се стремят към него. Те просто знаят, че трябва да изпълнят програмата на живота си, така както е определено Свише. След това те просто очакват своите наблюдатели, за да поемат душите им и да ги издигнат в Светлината, за да стигнат до родните си места.

А заблудите, подражателският дух, измамите, лъжите и забравата са въведени в света от неговият княз, Богът на този свят. Този, който е създал хората по образа на Светият Невидим Отец и по подобие на него самият, и на създадените от него същности. За съжаление хората не знаят на кого се молят. Те се молят на Бога, който е в тях и така го прославят. Все пак Истината, която Синът на Истинския Бог ни огласи ще ни направи Свободни.

Амин

ИЗПОЛЗВАНА ЛИТЕРАТУРА

- 1./ Апокрифни и гностични Евангелия. Издателство АСТРАЛА, 2021.
- 2./ Евангелие от Филип. Издателство ПЕРСЕЙ, 2006.
- 3./ Евангелие от Юда. Издателство ЕГМОНТ, 2006.
- 4./ Кодекс на Чакоc. Интернет.
- 5./ Апокриф Иоанна (Berlin Papyrus 8502). Превод от руски език.
- 6./ Евангелие от египтян. Превод от руски език.

СЪДЪРЖАНИЕ

Встъпление	3
Евангелие от Апостол Филип. Тълкуване	9
Евангелие от Юда. Въведение	70
Служенето на Иисус Христос в нашият свят	75
Тайната книга на Йоан	91
Евангелие от Египтяните	133
Историческо допълнение към темата за великият Бог Сит и неговото потомство.....	154
Епилог	161
Използвана литература	178

